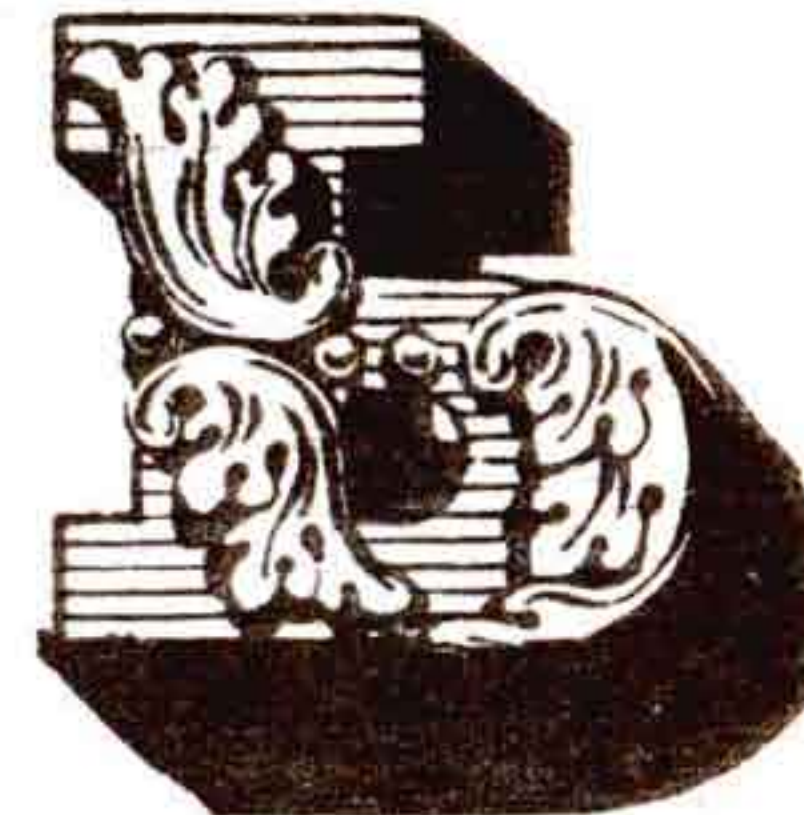
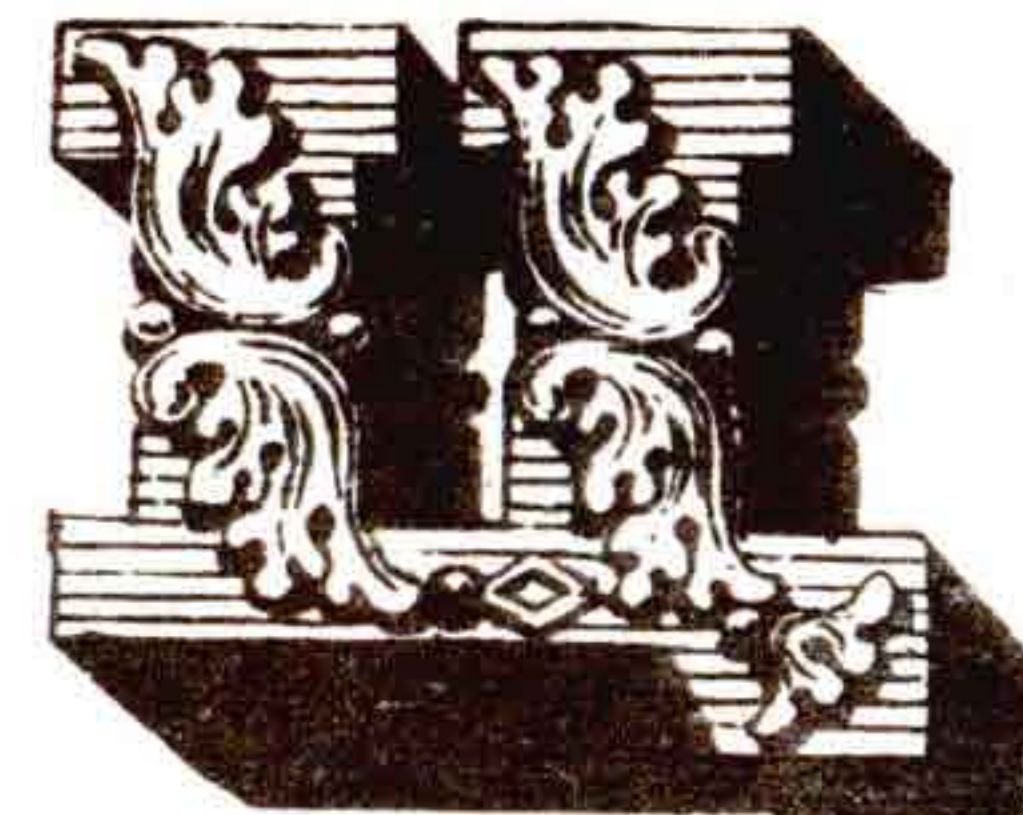
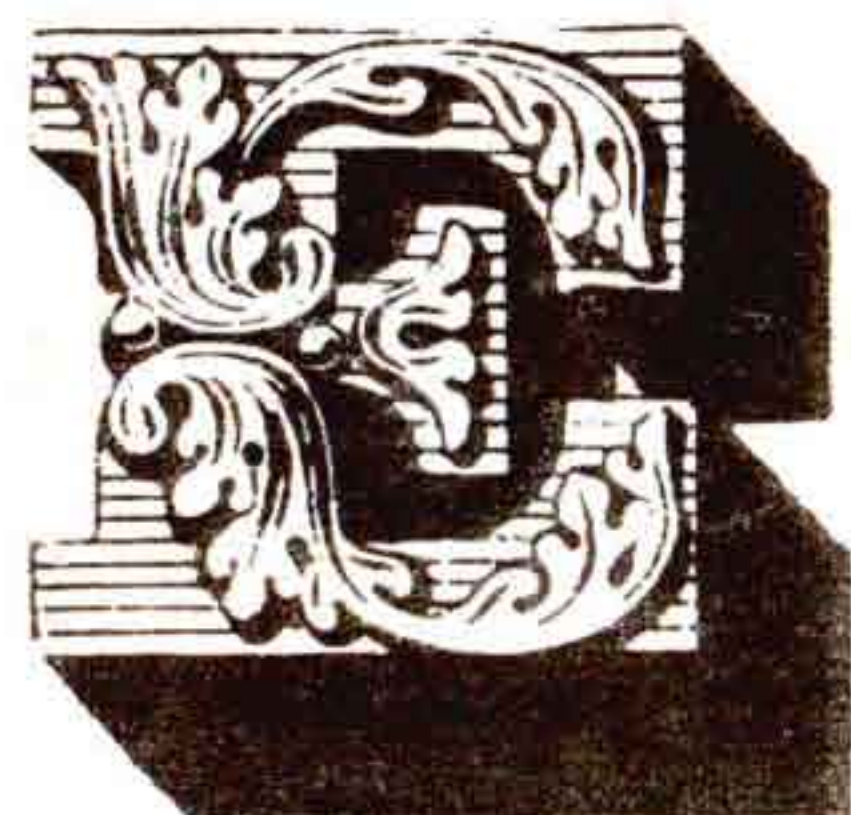
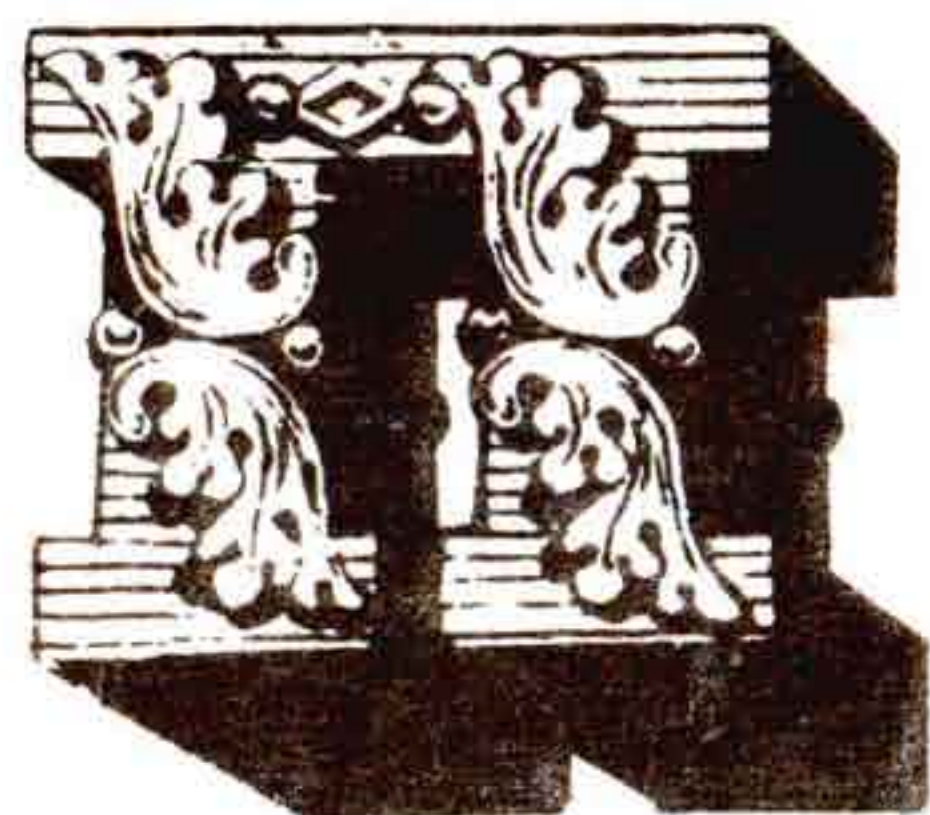

ГРУДЕНЬ
1979

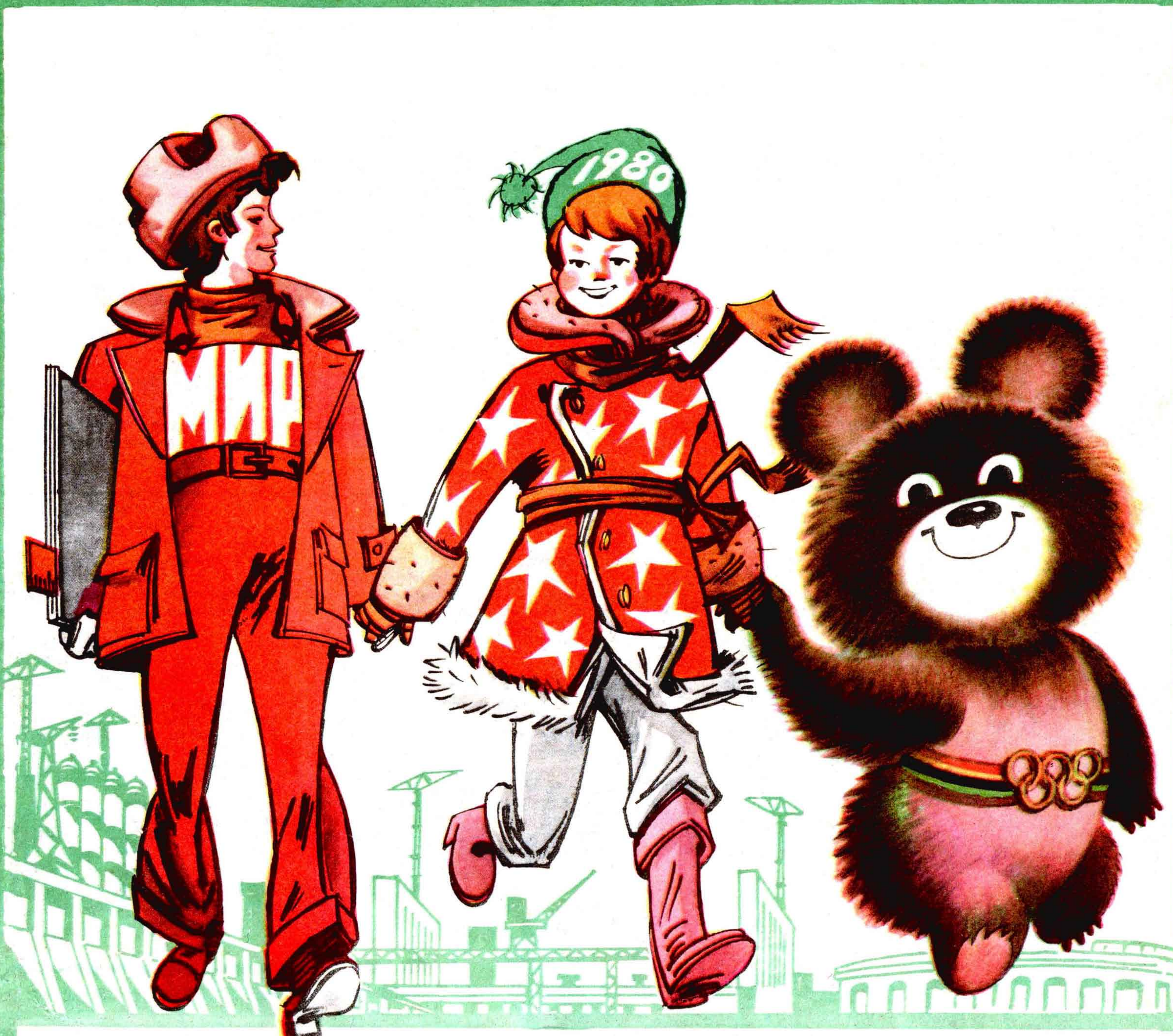
№ 24 (1066)

Київ

Ціна номера 20 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ЧИТАЧАМ І ДРУЗЬЯМ
ВІРНИМ
ШЛЮ ВІТАННЯ З РОКОМ
МИРНИМ,

РОКОМ СОНЯЧНИМ, НОВИМ,
ОЛІМПІЙСЬКИМ, ТРУДОВИМ!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

— Ця споруда мені дісталася в подарунок ще від прадіда.

НОВОРІЧНИЙ СЮРПРИЗ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— З новим ротом, предки!

Телеграфічне готельство ШЕРЦЯ

ГОТЕЛЬ ДЛЯ СІГУРОНЬКИ

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ. (Кор. ТАП). У місті повним ходом іде підготовка до новорічних свят. Зокрема, в будинку № 36/3 по вулиці Куйбишева, два під'їзди якого вже заселені, обладнуються квартири для Діда Мороза та Снігуроньки, де вони житимуть протягом свят. Щоб дорогі новорічні гості не розтанули передчасно, спеціалізоване будівельне управління № 527 тресту «Подільськ-промонтаж» на невизначений строк відклало підведення до будинку теплотраси.

ЮВІЛЕЙ ПРОСТО НЕБА

ВОРОШИЛОВАГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Палацу культури «Юність» міста Молодогвардійська скоро виповнюється двадцять років — подія, яку планується відзначити. Не вирішено, що правда, де відбудуться торжества. В самому палаці проводити їх неможливо: у спортзалі зі стелі сиплеться штукатурка, у малому лекційному залі в негоду по стінах біжить вода, в кінозалі відсутня акустика. Оскільки поки що ремонт і не пахне, не виключено, що й сам ювілей відбудеться просто неба.

НЕ ЧИСЛОМ, А ВМІННЯМ

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). «Треба брати не числом, а вмінням» — ця кривата фраза злетіла з уст директора оптовоторгівельної бази Семенівського районного споживчого товариства В. В. Кривошеєва, коли він пояснював, як невеличка база умудрилася перетримати під розвантаженням 23 вагони, заплативши за це півтисячі карбованців штрафу.

НЕЩАСТЯ НЕ СТАНЕТЬСЯ

БОЯРКА Київської області. Енергійних заходів вживає керівництво міської електромережі по підвищенню техніки безпеки. Воно встановило цілодобове чергування біля струхлявілих стовпів по вул. 40-річчя Жовтня, з яких уже починають випадати гаки з ізоляторів. Чергові електрики, ризикуючи власним життям, стоять під стовпами і відганяють від них дітей і перехожих.

— Тепер ми можемо не поспішати з перетяжкою дротів на залізобетонні опори, які тут встановлено ще у серпні, — самовіддано стоячи під одним із гнилих стовпів, заявив кореспондентові ТАП начальник електромережі Ю. Ф. Яроха.

У СТАНОВИЦІ ПРАЦУРІВ

ЖИТОМИР. (Кор. ТАП). Кілька років тому, риючи котлован по вулиці Щорса, будівельники натрапили на залишки давнього житла. Вивчивши древні предмети побуту, вчені дійшли висновку, що мешканці цього житла харчувалися рослинами і сирим м'ясом, бо не знали вогню і не могли приготувати собі варену або смажену їжу. Цікаво, що майже в таких умовах опинилися і їхні далекі нащадки, а наші сучасники — мешканці будинків №№ 111 і 111-а, недавно споруджених на цьому ж місці дообудівним комбінатом і комбінатом «Житомирпромбуд» і прийнятих міською радою в експлуатацію без води, газу і електрики.

НА БОГА НАДІЙСЯ

ВОЛИНСЬКА область. (Кор. ТАП). Готуючись до зимівлі тваринництва, правління колгоспу імені Столярчука Горохівського району постановило: звернутися в небесну канцелярію з проханням відмінити або хоча б відстрочити на кілька місяців приход зими на територію села Лемешів, мотивуючи це тим, що корови, яких утримують в невідповідних до холодів приміщеннях і годують погано, можуть не витримати випробувань і перестануть доїтися зовсім.

Судячи з того, що зима все-таки настала, це клопотання залишилося без наслідків.

КОМУ ПОДАРУВАТИ ТЕКУ?

АБО ДЕЩО ПРО АКТИ І АНТРАКТИ

Здавалося б, назва цього документа досить прозаїчна: «Акт прийняття в експлуатацію державною комісією закінченого будівництвом цеху аглопориту потужністю 8 тисяч кубічних метрів на рік. Грудень 1974 року». Та й текст документа не відзначається високим поетичним стилем: «Повна кошторисна вартість будівництва об'єкта — 109,3 тис. крб. Цех прийнято...» і т. д.

Тим часом «Акт» вкладено в чудо-

ву світлочервону ледеринову теку — точнісінько таку, які дарують ювілярам. Ще й вміщено кілька фотографій готового об'єкта. Дивіться, так би мовити, якого красеня ми спорудили, дивіться і заздріть!

...З досить популярного роз'яснення заступника голови Олександрівського районного об'єднання «Міжколгоспбуд» Кіровоградської області (організація-замовник) Василя Федоровича Федоренка дізнаюся, що аглопорит — це будівельний матеріал, який складається з трьох компонентів — глини, вугілля і тирси. Використовується як утеплювач.

— Ну, і скільки ж вироблено аглопориту за чотири з половиною роки? — запитую.

— Та-а-а... Дріб'язок. Десь із півтори-дві тисячі кубічних метрів.

І справді мізерія, якщо врахувати проектну потужність цеху — вісім тисяч на рік.

— Що ж це воно за арифметика, Василю Федоровичу?

— А-а-а... Нема про що говорити. Цех майже не працював.

Інакше кажучи, після урочистого підписання акта пішли антракти...

— Чому ж не працював цех?

— Велика розкіш. Собівартість одного кубометра аглопориту тридцять чотири з лишком карбованці. Уявляєте?

І не дочекавшись відповіді, продовжував:

— Спробую пояснити. У Ромнах Сумської області собівартість цього самого матеріалу — лише чотирнадцять карбованців. Тепер збагнули, що й до чого? Словом, вирішили ми списати цех. До речі, вже й акт на списання подали в облміжколгоспбуд. Ось копія, можете почитати.

Читаю: «12 грудня 1977 року... В процесі виробництва аглопориту виявилось, що глина... спучується... Значна наявність у глині вапняку... Подальше виробництво аглопориту недоцільне...».

— Значить, цех списано?

— Даруйте, я цього не казав. Акт про списання є, ми його подали в облміжколгоспбуд. Але... там іще остаточно не вирішили питання.

Отже, маємо ще один акт і після нього — антракт у два роки. А головне — маємо факт кричущого головоп'ятства. Виходить, що аглопоритний цех — машину вартістю сто тисяч карбованців з гаком збудували тільки для того, щоб перекопатися у здатності місцевої глини спучуватися і в наявності у ній вапняку!

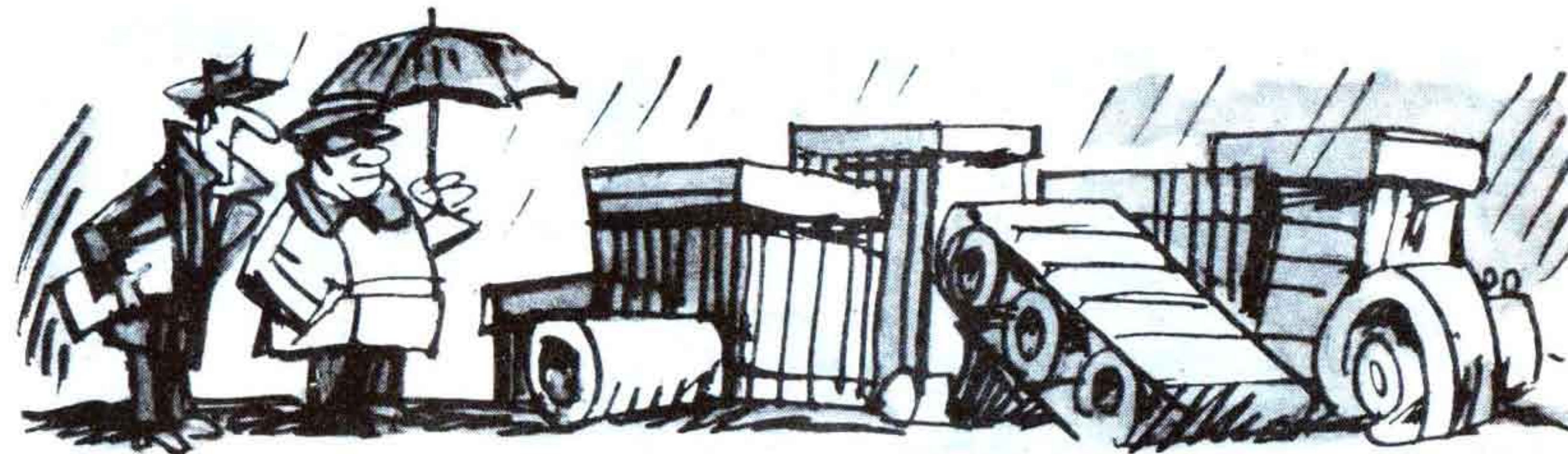
Вельми схожі мотивування, тільки вже з іншого приводу, почув я від керівників Київського виробничого об'єднання по видобутку та перероб-

— Ти ж колись мріяла зустріти Новий рік у лісі.

ці торфу. Навесні минулого року з благословення й при безпосередній участі цієї солідної організації було оформлено акт купівлі в Ровенському торфооб'єднанні торфодобувного агрегата МТК-14 і доставлено в Яготинський район Київської області. Тут, точніше — на околиці села Фарбоване, агрегат «благополучно» простояв два роки. І «заговорив» лише

Невже не помічають автори цих пояснень сміхотворність власних доводів? Перш за все, не зрозуміло, як можна уточнювати запаси і якість характеристики торфу, який давно видобутий (ще до 1964 року!). Далі. Навіщо було доставляти (аж із Ровенської області в Київську) агрегат, який вимагав капітального ремонту? Нарешті, якщо агрегат було вже ка-

за два дні до закінчення цьогорічного торфодобувного сезону...

Чому простояв? Як пояснюють відповідальні товариші з об'єднання, агрегат, доставлений у Яготинський район, вимагав капітального ремонту. По-друге, «уточнювалися запаси і якісна характеристика торфу, який був видобутий... ще до 1964 року (!!!)». По-третє, минулого року «були виявлені факти порушення земельного законодавства по Яготинському торфооб'єднанні, у зв'язку з чим «торфоагрегат МТК-14, хоч і був капітально відремонтований, не працював і в торфосезоні 1979 року».

підально відремонтовано, то чому він простовбичив без діла стільки часу?! А якщо вже зробили дурницю, то, отямившись, відправили б агрегат туди, де він потрібен. Бо ж вийшов антракт, що обійшовся державі у десятки тисяч карбованців.

Ну, що ж, лишилося відповіді на запитання, винесене у заголовок фейлетону: «Кому подарувати теку?» Ясна річ, такі презенти роблять безгосподарникам-марнотратникам. І тільки їм.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Олександрівка — Яготин — Київ.

— Гарно ж ми з тобою прикрасили ялинку. Тепер од неї очей не відірвеш.

— А Федченко, як завжди, оригінальний.

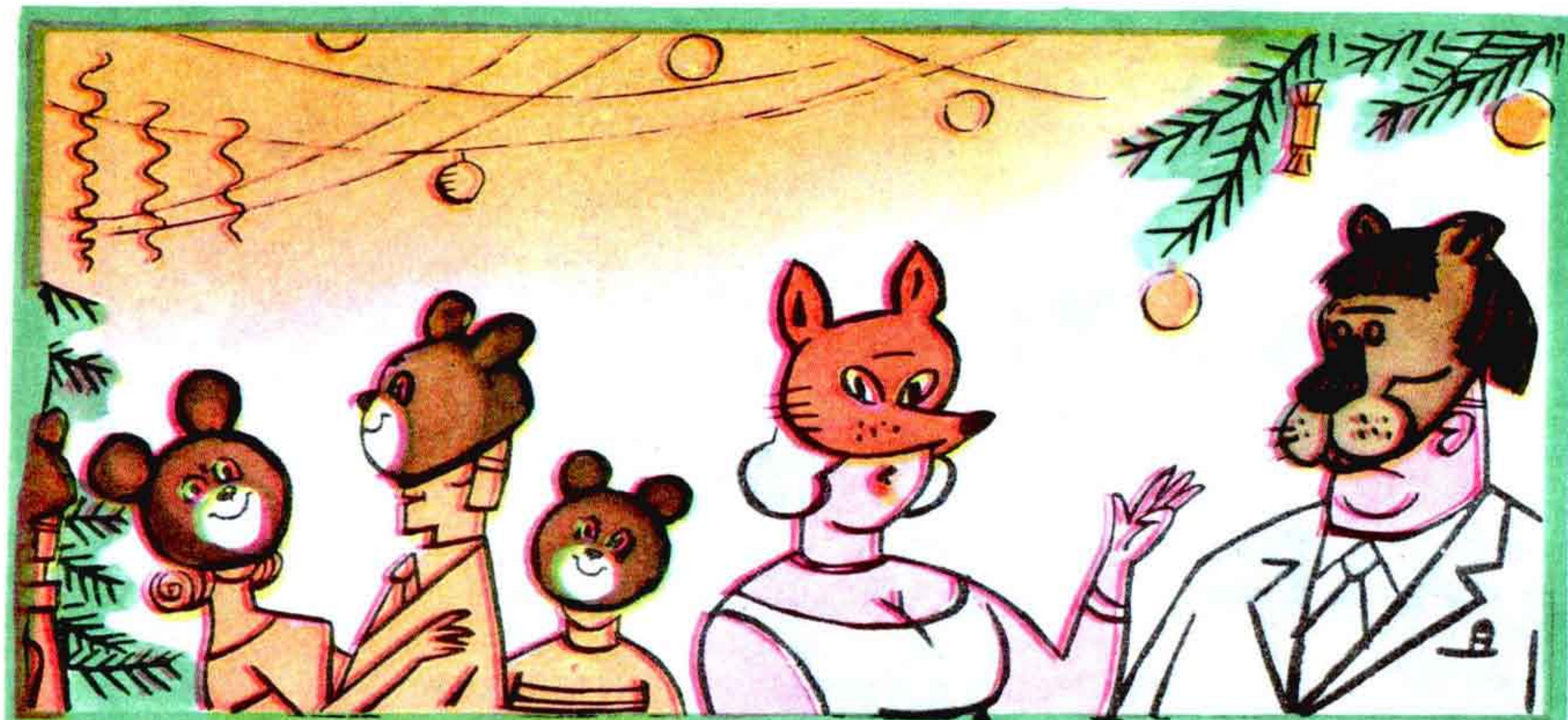
— Ей, що ти робиш?

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. А. ЩЕРБАКА

— Знову ми відстали од моди.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Переходячи від слів до діла, робив багато перекурів.*
- *Фігаро — тут, Фігаро — там. Спробуй стягнути з нього аліменти!*
- *Неповторний талант — за нього ще не взялися плагіатори.*

- *Дисертантів стало стільки, що вони вже не потребують захисту.*
  - *Не знаходив собі місця — усі п'єдестали були зайняті.*
  - *Музична натура: любить акордну оплату.*
- Олег СЕІН.

Вранці дружина сказала:
— Через два дні Новий рік. Усі сусіди ялинки поставили, а у нас ще немає. Що ти собі думаєш, Славику? Для наших дітей ялинка — то щастя, радість, жива казка, чарівний світ.
Святослав Ковбик сердито забурчав:
— Теж мені поетеса знайшлася: чарівний світ, казка... Побігала б за тією казкою!..
— Щоб сьогодні увечері була ялинка! Та не з поламаними гілками, як у минулому році, — це вже прозвучало, як наказ головнокомандуючого.
Після роботи Ковбик подався до ялинкового базару. Доки дійшла черга, лишилось дві ялинки, обидві здоровенні, важкі, з довжелезними гілками. Видно, ніхто таких велетнів не хотів брати, не в усяку хату влізуть.
Купив Ковбик меншу, з трудом поклав на плече і подивив до шосе зигзагами, хитаючись на всі боки. На тлі велетенської ялинки його постать здавалася жалюгідно маленькою, тому голосувати довго не довелось.

— Ой дивіться, дядьку, не наробіть лиха. Дорога слизька, всяке може трапитися. Тут недавно один газиком врізався в трактор, так автогеном розпилювали кабіну. А позавчора «Москвич» як торохнув по «Жигулях», то тільки купа заліза лишилась...

У відповідь Бульба ще піддав газу. Ковбик прикусив язика, але не здався.

— Мій один знайомий, — голосніше залящав він, — теж отак летів та й поцілувався зі стовпом залізобетонним. Стовп тільки зігнувся трохи, а його, раба божого...

Це на шофера подіяло. Він притишив хід і таємниче заговорив:

— З дурнями трапляється всяке. Я знаю ще страшніший випадок. Ось тут, на цьому місці, один шофер недавно обчистив свого випадкового пасажиря, як білочку. Шофера й досі шукають... Або вчора теж одного попутника пограбували. Ялинку віз додому чоловік...

У Ковбика пересохло в роті. Він штовхнув лік-

ГУМОРЕСКА

— Вам куди? — гучним басом запитав вусатий шофер, схожий на Тараса Бульбу.
— До Нового хутора підкиньте!
— З такою ношею в найдовший «ікарус» не впусять, — весело сказав шофер і, побачивши, що самому Ковбикові з вантажем не впоратись, виліз з кабіни, вхопив могутньою рукою ялинку й кинув у кузов, ніби то була звичайна мітла. Ковбик задер ногу на колесо і вхопився руками за борт, але шофер доброзичливо нагримав:
— Куди? Там у мене бочка залізна, може придавити. Прошу в кабіну.
Мотор гаркнув і машина з підскоками погналася по дорозі. У Ковбика похололо під грудьми: оце знайшов транспорт, жене, як на пожежу. Ще наробіть лиха...
— Навіщо так гнати? Куди нам поспішати? Я заплачу, дам троячку...
Вусатий спокійно сказав:
— Не треба ніяких троячок. Що за розмови? І газонув так, що Ковбик аж зубами клацнув. Трохи отямившись, Ковбик почав просторікувати:

тем дверцята кабіни, щоб вискочити на ходу, але могутня рука схопила його за комір і посадила на місце.

— Ага, не сподобалася моя історія? — запитав сердито шофер. — То навіщо ж було мені під руку таке молоти?

Ковбик, трохи оговтавшись, признався:
— Боявся, що на великій швидкості бочка потовче ялинку. А в мене троє дітей, ще до школи не ходять. Для них ялинка — не якась там ломака, а жива казка, чарівний світ...

— О, тоді все ясно, — сказав шофер. — Давайте точну адресу, де живете?

— Та на Новому ж хуторі, недалеко, за лісо-смугою.

Машина звернула з шосе і обережно покотила до Ковбикової хати. Шофер допоміг зняти з кузова ялинку, цілу й неушкоджену. Троячки не взяв.

— Цукерки дітям купите — під ялинку, — сказав на прощання.

Неля КАСЯНЧУК.

Новорічні іскринки

- *Роки, роки... Снігуроньки стають сніговими Бабами.*
- *Скільки б вам не було літ, а життя починається з Нового року.*
- *Хоч вовк і закінчив лісову академію, та все одно залишився сірим.*
- *Василиса тому і прекрасна, що не користується ніякою косметикою.*
- *Навіть у Золотій рибки обмежені можливості.*

Юрій РИБНИКОВ.

БЕРЕЖІТЬСЯ! СТО!

не освітлюється, а муфти та сальник на кермовій колонці теліпаються, мов глечики на кілку.

Під кінець майстер дає вам напущення: «Приїдете додому — придивіться, чи змащена кермова колонка».

Спасибі й за те. Турбота все-таки... Коли ж ви поцікавитесь, як дотримуються на станції правил приймання ремонтних робіт, майстер технічного контролю В. Мартиненко, глянувши у наряд-замовлення, категорично вам відрубляє:

— Підроблено... Підписи не мої.

І тоді, виведений з терпіння, ви кидаєтесь до книги скарг. І виявляєте, що — не ви перший. Перший запис у книзі зробив автолюбитель М. Алещенко: «Залишаюсь незадоволений. Як заїхав, так і виїхав». Далі в книгу — більше подробиць. «Коли машину викотили на вулицю — жодна гайка кріплення коліс не була закручена, що загрожувало аварією. Освітлення не працювало, свічки позамінювали, карбюратор — теж. Кришки запобіжника зникли...». «Вкрай обурений», — ця фраза референон пронизує всі занесені до книги епістолярні твори.

Автолюбитель з м. Червонозаводського Полтавської області М. Соболев теж, як і ви, потрапив у «ягуарову» ситуацію. Під час фарбування йому позаяляпували деталі, які фарбуванню не підлягають. Виправити неохайність відмовились.

Свої далеко не позитивні емоції, викликані якістю обслуговування, висловлюють А. Скибенко із Сум, В. Бондар з Пензенської області, О. Одинцов та О. Філіпов з Конотопа й багато інших. Скарга останнього навіть не вмістилась на одній сторінці. Коли після безуспішних переговорів автор привіз свої матеріали для ремонту, його, як він пише, «почали тероризувати». Окремі роботи йому записали подвійно, і т. д., і т. п.

Ознайомившись із такими записами, ви починаєте дякувати долі, що виїжджаєте звідси на тих самих колесах, на яких приїздили, бо тут, виявляється, часто-густо можна недоразхуватися ще й того, що мав... Правда, директор станції В. Г. Цибульов поспішає вас заспокоїти:

— Ні-ні, що ви! Акумулятори, бувало, знімали, приймачі — теж. А щоб колеса — то ні, такого ще не було.

Заспокоєний таким чином, ви чимдуж натискаєте на газ і тікаєте звідси, даючи слово більше ніколи в житті не потрапляти до цієї злочасної СТО. Бо що-що, а СТОпроцентний шанс на аварію вона вам може гарантувати.

Судить самі: нове обладнання тут не встановлюється роками, а старе потихеньку виходить з ладу. Отож ремонт переважно робиться відбійним молотком і кувалдою. Про будь-яку точність і говорити годі. Обслуговуючий персонал якщо й підвищує свою кваліфікацію, то — переважно — у приписках і махінаціях. Одержують, приміром, 312 хрестовин до «Жигулів» — 90 штук продають «наліво». На ремонт машин, особливо відомчих, випусується у півтора — два рази більше деталей, ніж потрібно.

Так і хочеться поставити біля отих красивих корпусів по Роменському шосе попереджувальний знак для водіїв: «Обережно — СТО! Смертельно небезпечно!».

В. ОСОКІН.

м. Суми.

Без слів.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Без слів.

Мал. А. КОХАНА

Без слів.

— Сто — чого? — питає читач. — Сто чоловік, сто кілометрів, а чи, може, сто грамів, з якими і справді треба поводитися інколи дуже і дуже обережно?

Ні, шановний читачу, ви не вгадали. СТО — це станція технічного обслуговування автомобілів, корпуси якої гордо височать на Роменському шосе у місті Сумах. А поряд з ними, отими корпусами, на заасфальтованому майданчику завжди стоять машини всіх кольорів райдуги. Машини, водії яких палко сподіваються, що на СТО їм буде надано кваліфіковану технічну допомогу.

Приводите і ви свою красуню.

— Клапанці щось постукують...

— Заповнюйте наряд-замовлення.

Заповнюєте. Одержуєте квитанцію, ховаєте її у кишеню, а надію — в серце. Чекаєте...

На СТО не баряться. Невдовзі одержуєте лаконічне повідомлення: приходьте, забирайте. Все зроблено. І ви приходите.

За командою диспетчера браві хлопці підбігають до машини і допомагають викотити її носом до воріт. Щоб з місця, значить, — в кар'єр. Відкриваєте ключем дверці, торкаєтесь керма. Щось воно обкручується, мов крила у вітряка. Підходить майстер М. Діденко, відкриває капот.

— Ключ на десять!

Побігли, принесли. Гайки на кермовій колонці тримаються вже на останніх витках різьби.

— Момент...

Закрутив.

До кермового колеса — а воно мало не спадає. Майстер знімає щиток — гайка ще в гіршому стані, ніж на колонці.

— Момент...

Оглядаєте свою красуню зовні. Фарба на відрихтованому крилі — смугами, плямами.

— Під ягуара, — кидає хтось із присутніх. Жартуни є всюди...

Залили в «ягуара» воду — вона звідти: не тримає кран. Замініти нічим. Лампочку сигналу повороту з гнізда витягли, а нової не поставили. Кришку із запобіжників хтось зняв — очевидно, на згадку, щиток приладів

ЩО ТО ЗНАЧИТЬ КОМПЛІМЕНТИ

ГУМОРЕСКА

— Гляди, що робиться! — здивувалася дружина, коли я, напередодні Нового року, за якусь мить приніс з магазину все, що треба. — То, було, як забереється до тієї торговельної мережі, то наче до Арктики заїде, а сьогодні...
— Сьогодні — повний порядок у танкових військах, — докінчив я. — Оперативність — понад усе. Та ще й весело було, хіба ж так!
— Де... весело?! — насторожилася Ганя.
— Та в нашому ж магазині...
— Ну й мужики! От дають! Анекдоти гонили черзі, чи що?

— Та ні, — мотнув я головою. — Тут, бач, діло більш серйозне. Мужики якраз зібралися тихі й сумирні. Стояли спочатку мовчки і тільки сопіли. Але ж, нараз, до нашої продавщиці Асі, яка саме підфарбовувала губи, заскочила Тася з сусіднього відділу і щось прошепотіла їй на вухо. Ася миттю зникла в підсобці. А коли повернулася, то наче хтось її підмінив! Як почала всміхатися до нас, як почала... Такого раніше за нею щось не помічалось! Ну, ми й собі...
— Та вже ж! — ревниво блиснула очима Ганя. — Вам тільки подай! А такому, як ти, й пальця покажи, то розтане. Всі ви однакові...

— ...А якийсь молодик, що весь час крутився з боку, почав ще й компліменти підпускати Асі й Тасі. «Чудово, — каже, — дівчатка, чудово! От молодці! Які моторні! Які привітні! Так тримати...»
— Так то ж він хотів пролізти без черги, — пирхнула Ганя, — а ви й вуха порозвішували...
— Та не встигли ми порозвішувати, бо Ася й Тася і справді стали зовсім не ті! То, було, соваються за прилавком, ніби спросонні, слова людського з них не витягнеш, а то раптом працювали, як на конкурсі «Нумо, дівчата!» Ми ледь встигали тицяти чеки і теж чемно посміхалися. І така взаємна культура пішла, що й досі не віриться! А їхній директор і собі раз у раз визирав з підсобки — мабуть, щоб і його похвалили...
— Що то значить компліменти! — розчулено зітхнула Ганя. — Може, хоч відтепер нормально торгуватимуть... Бувають же на світі такі хороші люди, як отой культурний ввічливий молодичок, дай бог йому здоров'я! Не те, що декотрі...
— Бувають, бувають, — поспішив я локалізувати небезпечний хід подальших Ганиних міркувань. — До речі, той юний діяч культури, якого ти оце так розхвалила, і гадки не мав кудиś лізти. Він робив своє діло: бігав од прилавка до прилавка, підморгував продавщицям і диркотів кінокамерою. А тоді подякував усім, поздоровив з наступаючим Новим роком і наостанку сказав: — Симпатичнейчий новорічний сюжетик про сервіс виїде! Дамо йому гарненький заголовок і хай живе...
Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

Орія ВЛАСНИКА

Є у мене власна хата,
Власна є автомашина,
Власний батько, власна мати,
Власні діти і дружина.

Не терплю нужди ні в чому:
Є гараж, і є садочок,
Є і пасіка, і човен,
Є редиска й огірочок.

Є своя бібліотека.
Є і квіти. Та й не трішки...
В мене власна є аптека.
І собака власна, й кішка.

Власне в мене все, що треба
І реальне все — не сон це...
Ех, добратися б до неба
Й завести ще б власне сонце!

Анатолій БАХУТА.

м. Нова Каховка
Херсонської обл.

Вітаємо ювілярів

Письменника-гумориста
Миколу МАЙОРОВА
з його першим шістдесятиліттям.

Письменника Олександра ЛЕВАДУ
з його першим сімдесятиліттям.

Дружині шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Скільки можна повторювати: бал-маскарад у будинку навпроти.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Де це ти так загоріла?
— Он біля того заводу.

Мал. А. ВОРДУНІСА

— Наді мною висить питання:
курити чи кинути?

ФАНТАЗЕР

ГУМОРЕСКА

Завідуючий районним відділом культури Денис Павлович Музиченко, скликавши нараду, ганив своїх підлеглих:
— Про що свідчать ваші звіти, товариші? Проте, що у вас нема фантазії. Лекцій мало, тематичних вечорів ще менше, концерти лише до свят. Танцюємо, щоправда, вдосталь, танцюємо, не шкодуючи ніг. А де вигадки, де ініціатива? Нема! Повторюю, культурні працівники без фантазії все одно, що гітара без струн.

Проте і на похмурому небосхилі не без ясных зірок. Візьмемо для прикладу Олексія Бандуру з Пересадьок. У нього, як вам відомо, не палац і не хороми. У нього звичайний заклад культури. А який творчий підхід! — Денис Павлович потряс у повітрі папірцем. — Який розмах роботи!!! Ось вам наслідки одного минулого місяця. Користуюся документом, — завідуючий начепив окуляри, поклав на скатертину папірця. — Лекцій — сімдесят три...
Обличчя присутніх розквітли усмішками.
— Чого ви смієтесь? Як казав великий Гоголь — із себе смієтесь!
— Так по скільки ж у нього лекцій щодня? — зауважив хтось із присутніх. — Якщо вилучити вихідні, то по три!
— Хіба це погано? — парирував завідуючий. — Ранком, скажімо, про міжнародне становище, по обіді — «Релігія — дурман для народу», ввечері — на теми моралі. І знову ж, подивіться, яка в нього широка програма заходів: «Не все котів масиця», концерт для фортепіано зі скрипкою і трьома бубнами, сюїта з балету «Лебедине озеро», хореографічні картинки «Вечори у Пересадьках», парне фігурне катання з Охримової гори...
В залі вибухнули сміхом.

— От ви знову смієтесь. А я вам, товариші, повторюю: нема у вас вигадки, не вмієте працювати з людьми. А Олексій Бандура вміє, у нього всі в русі: зоотехнік — балерина, агроном по добривах — балерун, доярки і механізатори — фігуристи, у свинарок — квартет, у техніка штучного запліднення — саксофон. Усі ролі розподілені...
Але тут хтось із присутніх запропонував:
— Нехай Бандура сам розповість. Досвідом поділиться.
— З поважних причин його на нараді нема, — пояснив завідуючий. — Він телефонував, що сьогодні в нього аж чотири репетиції. Та не хвилюйтеся, досвід роботи Пересадьківського клубу ми детально вивчимо і, я гадаю, розповсюдимо не тільки в районі, а й по всій області.
Надвечір того ж дня Денис Павлович Музиченко разом зі своїм водієм Мишком приїхали газиком у Пересадьки. Приїхали з піднесеним настроєм, сподіваючись уперше побачити в сільському клубі самодіяльний балет. Але не тільки на балет, але й взагалі до клубу вони потрапити не змогли, бо всі підступи до нього були занесені снігом. Тільки чийсь собака, мабуть, для перестороги, аби чогось із культурівтаря хто часом не поцупив, обіг навколо приміщення, залишивши

по собі ланцюжок сліду. Довелося розшукувати завідуючого клубом удома.
— А де ж Альоша? — поцікавились приїжджі.
— Альоша сьогодні вже четвертого кабана в людей коле, — з гордістю пояснила господиня. — Тут за ним така пальба, що в чергу стають. У нього, кажуть, легка рука і художній смак.
— Он воно що, — засмучено мовив Музиченко. — А ми його в клубі шукаємо.
— У клубі?! — пирснула здивована Марійка. — Там же жодна жива душа не втримається. З осені ні разу не топили, стеля від морозу потрескалась.
Невдовзі з двома паяльними лампами і важкою валізою повернувся Олексій. Завідуючий відділом до нього з докорами:
— Так отакі в тебе балети, отакі симфонії і репетиції?! А понаписував у звіті...
— Денис Павловичу, ви ж самі повчали, що культурні працівники повинні мати фантазію...
Пізнюю ввечері по дорозі у райцентр завідуючий говорив Мишкови:
— О-от т-тобі й А-альоша! Хоч і б-брехун, с-сучий син, а с-смак має х-художній! Т-ти в-відчув, як пахла к-ковбаса?
Анатолій ВОРОПАЙ.

м. Ромни
на Сумщині.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— «Коли наш завідуючий фермою Арделян А. напідпитку, а це трапляється таки частенько, він дуже любить похизуватися. Мовляв, йому море по коліна. На все йому начхати, все байдуже. А нам зовсім не байдуже спостерігати, як Арделян, наприклад, корми розбазарює і пиячить», — писали

у своєму листі до Перця колгоспники колгоспу «Україна» [село Мостове на Миколаївщині].

Секретар Доманівського райкому Компартії України А. Ратушник повідомив редакції, що за розбазарювання кормів та зловживання спиртними напоями Арделян з посади завідуючого фермою звільнено.

НОВОРІЧНЕ КОНФЕТТИ

- У новорічну ніч, як сніг на голову, пішов дощ.
- Дідоморозостійкість.
- Зустріч Нового року пройшла у теплій со-рокаградусній обстановці.
- Навіть біля новорічної ялинки на нього падали усі шишки.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

НЕДОГЛЯД ПРОЕКТАНТІВ

— Тут не будем будувати Нового заводу: Де та річка, щоб зливать Заводські відходи?

В. ОВЕРЧУК.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— От ви скаргу строчите, а погляньте, як умінає цей дід холодний суп і холодні котлетки!

— Запевняю тебе, що маски нам не потрібні.

Дали перцю!

Якби хто-небудь з науковців надумав писати дисертацію про те, як не треба господарювати, багатощий матеріал він міг би знайти в експериментальному господарстві «Комуніст» Українського науково-дослідного інституту кормів. Директор цього інституту Чорний М. Х. практикував у своїй діяльності широкий асортимент зловживань і порушень. І про його отакі зовсім не передовий досвід розповідалося у фейлетоні «Матер'ялчик для дисертації» («Перець» № 15).

На цей виступ редакція одержала відповіді з Вінницького обкому та Вінницького райкому Компартії України про те, що факти, вказані у фейлетоні, дійсно мали місце. За допущені грубі порушення члену КПРС Чорному М. Х. оголошено суворо догану з занесенням до облікової картки. З роботи його звільнено. Партиї стягнення накладено також і на декілька головних спеціалістів цього господарства. А головного бухгалтера Гудимчука Г. Г. та головного економіста Рару В. І. з роботи звільнено. Окрім того, обласний комітет народного контролю на часткове відшкодування завдань збитків зробив на Чорного, Гудимчука і Рару грошові нарадування в розмірі тримісячних окладів.

Без слів.

Без слів.

Самовпевнена Муха

Байка

Казала Муха Павукові:
— Тенета маєш ти чудові,
Але тепер мені
Вони вже не страшні.
Я стала сильна і міцна:
Зробили з мене вже Слона!..

Так Муха довго вихвалялась,
Поки в тенета не попалась.
Міцні вони,
Іх Мусі не порвати,
І довелось, сердешній, там конати...

Звичайно, Муха — твар дурна.
Та хай і тим подякує вона,
Хто, не шкодуючи сльою,
Слона робив із неї.

Іван ГАВРИШ.

БЕЗПРИТУЛЬНА ЗЕМЛЯ

«Земля — найважливіше багатство радянського суспільства... Науково обгрунтоване, раціональне використання всіх земель, охорона їх і всемірне підвищення родючості ґрунтів є загальнонародним завданням».

З «Основ земельного законодавства Союзу РСР і союзних республік».

Дехто, прочитавши заголовок, мабуть, здивується: «Ти ба, і вигадують таке: безпритульна земля! Безпритульною може бути людина, тварина, а земля...».

На жаль, шановні читачі, є вона, така земля. Ми бачили її на власні очі, навіть мацали, розтирали в пучках. Бачили на Вінниччині, Житомирщині, Черкащині, на Київщині та в інших областях.

Звідки вона береться! Пояснимо. Її завозять разом із бур'яками на цукроварні. Завозять прильплюю до коренів. Знову ж таки, хтось може скептично закинути: «Та скільки там тієї землі, чи варто про це антимонію розводити!» Варто, шановні читачі, та це й як варто! Хоч би тому, що земельні ресурси у нашій республіці з кожним роком зменшуються за рахунок відведення ділянок під промислове й житлове будівництво, а також внаслідок руйнівної дії ерозійних процесів. Осільки ж вони зменшуються, то треба землю не збіднювати, а навпаки — збагачувати, підвищувати її родючість.

А що ж ми бачимо! Земля, яка завозиться на цукроварні, це — не просто земля, а, як її називають у народі, «вершки», тобто верхній, найродючіший шар ґрунту, що формувався тисячоліттями. І завозиться він не пригорщами, не центнерами і навіть не тоннами. Поміряйте самі. У селі Денихівці Тетіївського району на Київщині є цукровий завод імені Шевченка. Так от, той завод щороку переробляє 150 тисяч тонн бур'яків. Разом із бур'яками з поля доставляється приблизно десять відсотків ґрунтових «вершків». А всього в республіці діючих цукроварень 189, і є споміж них чимало куди потужніших від Денихівської. Тепер, шановні читачі, візьміть папір та олівець і прикиньте, скільки тої дорожчої землі безповоротно вибирається з поля.

Дивуєтесь, чого безповоротно! Ми попервах дивувалися. Навіть потилиці від подиву чухали. А відтак звернулися до Міністерства сільського господарства УРСР, поспитали в товариші: що ж то воно робиться! А товариші дивляться на нас і теж потилиці чухають...

Одне слово, конкретної відповіді ми так і не отримали. Тільки й дізналися, що в Міністерстві

вже багато років мізкують, як зарадити цій біді. Та поки вони там думають-мізкують, поки чухають потилиці, на місцях творяться не надто веселі діла. Наприклад, Хмельницький цукрозавод, впорядковуючи подвір'я біля нового стоквартирного будинку, засипав дорожчиними «вершками», ковбаню, фугонувавши туди не мало — не багато, а близько 40 тисяч тонн землі. Наче не можна було закидати їму будівельними відходами та звичайною, неродючою землею. На Андрушівському цукрокомбінаті (Житомирщина) не мають великої ковбані, куди б можна було викидати дорожчиний ґрунт. Тому ним постійно засипають доволішні балки, ярм, вибій на шляхах і т. д. А от на Кашперівському цукровому комбінаті (Київська область) інша «система»: там взагалі нікуди не вивозять, висипають на купу і громогласно оголошують: «Беріть, люди добрі, бо воно однаково пропадає! Беріть, скільки донесете й довезете!» І беруть. Місцеві жителі — на городи, організації — для різних господарських потреб. А що не добирають — іде куди попало: на ями, вибійні, просто розкидають...

І отак само розкидають, викидають, роздають, розтринькують найплодотивішу, найкращу з кращих землю, майже на всіх цукрових підприємствах. І нема в цьому нічого дивного, бо вона, як ми вже сказали, нічия, безпритульна, ніхто за неї фактично не відповідає. Захоче якийсь голова колгоспу чи директор радгоспу — візьме кілька машин на свої поля, а не захоче — не бере, бо ніхто його не примусить це робити. А тим часом директорам цукроварень треба звільняти заводську територію для бур'яків, от вони й намагаються позбутися землі в будь-який спосіб.

А вона ж, та земля, аж проситься, щоб її повернули туди, звідки взяли — на поле. І її можна, та й треба повертати. Але цю справу необхідно організувати по-господарському, по-державному. Ось тут, як кажуть, і карти в руки згадаємо вище Міністерству, покликаною здійснювати контроль за раціональним використанням найціннішого народного багатства — земельних угідь.

Туди ж, на поля, проситься й дефекація — відходи цукрового виробництва, які поліпшують родючість кислих ґрунтів. Цього ефективного добрива скупчилось на цукрових комбінатах та заводах десятки мільйонів тонн. Вивозять його з горем пополам і теж — здебільшого, куди завгодно. Торік, приміром, з цукроварень було вивезено чотирнадцять мільйонів тонн. Але — дивна річ: на поля потрапило лише п'ять мільйонів тонн. Де

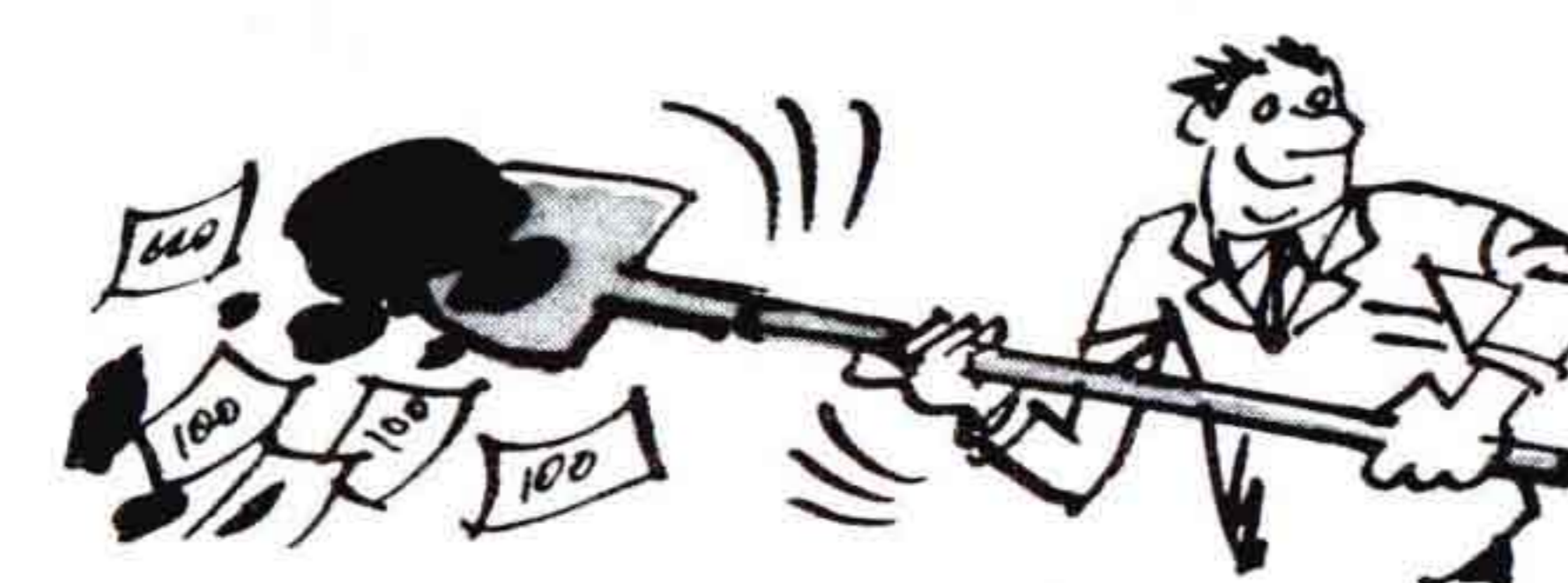

— Ех, якби ти, Петю, з такою точністю, як розливаєш, деталі робив!

ж поділася решта! Виявилось, оті дев'ять мільйонів опинилися там же, де й безпритульна земля — в ярах, балках, на дорогах і т. д.

Докопалися. Й знову потилиці з дива почухали. Дізналися, що між кількома велими солідними інстанціями, зокрема, між Міністерством сільського господарства та Міністерством харчової промисловості республіки — існує домовленість про те, щоб вивозити дефекацію тільки на поля. Домовленість є, а спільної мови, судячи з усього, вони між собою ніяк не знайдуть. Тому й тягнуться уздовж річки Південний Буг на околиці міста Хмельницького кілометрові вали з безпритульного дефекату. Тому й височать гори цього доконце потрібного колгоспам та радгоспам добрива на Старосинявському цукрокомбінаті (700 тисяч тонн). Тому на багатьох-багатьох інших підприємствах дефекація — хоч греблю гати, і гатять його куди попало!..

Ів. НЕМИРОВИЧ,
М. ПАЛЬЧИК.

МІРУ ЗНАЄ

— Чи правда, Несте, що твого Єгора із ресторану вивели учора? Щось там страмне кричав на всю горлянку,

Виню облив офіціантку,
На друзки розтрощив сервіз,
З швейцаром битися поліз...
Матуса стримав сліз не може:
— Він, гаспід! Це на нього схоже.
Шибайголова бо такий...
— А ще — начальство взяв критикувати.

Полегшено зітхнула мати:
— Е, ні. Тоді це був не мій.

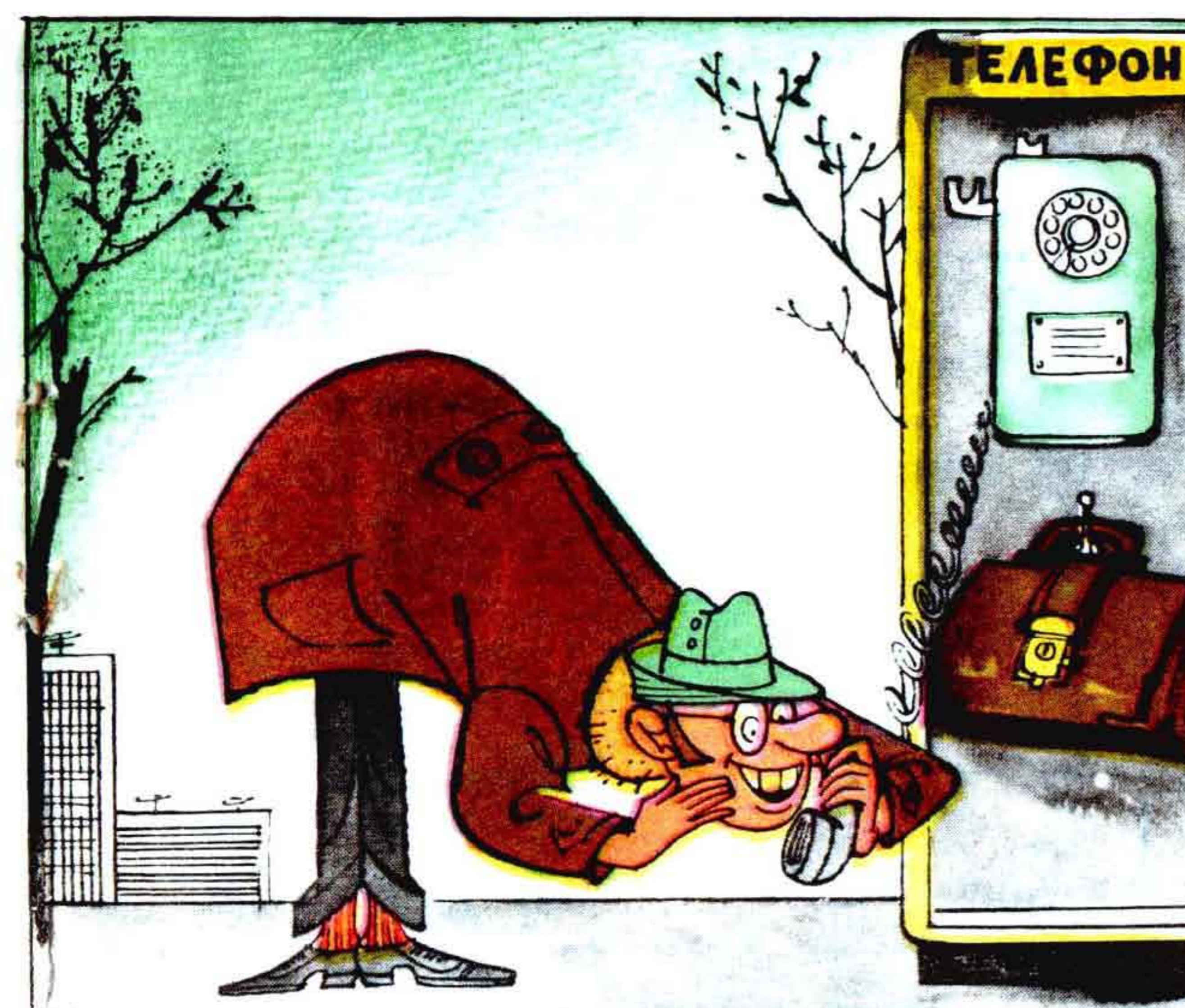
Григорій ЄЛИШЕВИЧ.
с. Велика Чернечина на Сумщині.

КОМПЕТЕНТНИЙ

Ладний кинутись у бійку,
З хижим блиском у очах,
За квитками парубійко
Пробива до каси шлях.
— Е, шановний! Так
негоже! —
Кинув слово хтось своє.
— Адже тут у черзі може,
Навіть літні люди є!
— А мені то що до того? —
Буркнув парубок у ніс.
— Молодим у нас дорога!
Чули ви такий девіз?

Любов ГНІДЕЦЬ.

с. Тишківка
Добровеличківського району
Кіровоградської області.

— Низенько вклоняюся вам, Іване Івановичу, і сердечно вітаю вас з Новим роком.

— Я прийшов повідомити вам страшну звістку — в нас кінчилася випивка.

МІСТО НЕОХАЙНИХ

Як завжди, рівно о дев'ятій вечора Василько лягав спати. В одній кімнаті він зняв сорочку, в другій штани. Один тапочок загубив, спіткнувшись об само-скид, що стояв серед кухні. А другий — жбурнув у дальній кут спальні, де валялися його підручники вперемішку з ліхтариками, машинками і деталями від конструктора.

І тільки-но торкнувся головою подушки, як раптом кімнату залило синім світлом і в дверях з'явився чоловічок, кругленький, як Вінні-Пух, проте серйозний, як крокодил Гена.

— Пішли зі мною! — наказав він і, взявши Василька за руку, повів його до невеличкої машини, що скидалася на вертоліт.

Заревів мотор. І за якусь хвилику чоловік уже відчинив дверцята:

— Виходь, приїхали!

Хлопчик ступив на землю і... провалився по коліна. виявилось, вони сіли на гору черевиків, парасольок, шкарпеток. Якийсь чолов'яга схопив Василька за руку:

— Ви моїх штанів не бачили? Вчора тут роздягнувся, і тепер знайти не можу!

— А бантика мого не зустрічали? — пропитувала дівчинка, дуже схожа на Марічку — Василькову однокласницю.

— Десь тут я поклав учора окуляри, — бідкався дідусь, копирсаючись у мотлосі.

Чоловічок вів Василька дивною вулицею, вибрукованою пляшками, бляшанками, чоботами, сумками, портфелями, підручниками, шахівницями, носовичками. На ліхтарях висіли капелюхи, на дро-

тах гойдалися піджаки, плащі і хусточки. — Куди ми потрапили? — з жахом спитав хлопець.

— Хіба не бачиш? Це — Місто Неохайних, — відповів чоловічок. — Тут ніхто і ніколи за собою не прибирає. Жителі цього міста роздягаються де завгодно, речі кидають де попало. Он подивись, під твоїми ногами валяється сумка листоноші. Листоноша ніс листи і газети. Раптом захотів спати. Кинув сумку на тротуар, поруч поклав капелюха, а черевики зафутболив на протилежний бік вулиці.

— А чому автобус стоїть уперек дороги? — здивувався хлопець.

— А тому, що водій саме розвертав машину, коли відчув, що хоче спати. Ось він автобус так і кинув, — пояснив чоловічок і додав: — жителі Міста Неохайних все кидають абиде.

— Але чому їхні батьки не підбирають усе це? — поцікавився Василько. — Моя мама обов'язково б усе позбирала, вона порядок любить.

— Ось ти теж колись будеш батьком. А прибирати, певно, не вмітимеш. Бо акуратності з дитинства треба вчитися, — повчально мовив чоловічок.

— Я хочу додому! — несподівано заплакав Василько.

— Невже? — Від подиву чоловічок аж зупинився. — А я гадав, що тобі добре житиметься в Місті Неохайних. Ніхто не буде примушувати прибирати за собою.

— Мене й не треба примушувати. Я тепер сам прибиратиму, — сказав Василько і... прокинувся.

Т. ЮРЧУК.

ПРОФЕСІЙНЕ

Жарт

В кожному домі, в кожній

хаті

Феодосій МАНДЗЮК.

Дідові Морозу раді.

Він старався так, як міг,

м. Луцьк.

Не жалів сердешний ніг.
Як дарунки всім розніс,
Став червоний в нього ніс.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

З неба зірочка упала,
Я спіймав, хотів зігріти:
Зимно ж їй було летіти!
А вона взяла й розтала.

(Сніга)

Василь ВОЙТОВИЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Давай, тищо!

Діють:
Шпонька Петро Кузьмич — директор районного Будинку культури.
Козій Василь Петрович — місцевий драматург.

Дія відбувається в кабінеті директора Будинку культури. Шпонька сидить за столом, перекладає папери. Стук у двері. На порозі з'являється Козій з портфелем у руках.
Козій. Дозвольте, Петре Кузьмичу?
Шпонька. Заходь, заходь, Василю Петровичу. (Встає з-за столу, підходить до Козія, тисне руку). Вітаю, дорогий! Приніс?
Козій. Приніс.
Шпонька. Молодець! Все як домовлялися?
Козій. Подивитесь.
Шпонька. Вірю. Вірю, шановний! Гостро, дотепно... І прив'язано до місцевих умов. Урахував, сподіваюсь?
Козій. Урахував.
Шпонька. Уявляю, що це буде.
Козій. А що буде?
Шпонька. Вибух! Виверження вулкану. Кого там притягнув?
Козій. Торговельників.
Шпонька. Молодець. Розкажи коротенько.
Козій. Не буду зупинятися на деталях. Беру бика прямо за роги. Отже, так: на сцені ялинка. Без ігра-

ТЕАТР ПЕРЦЯ

Козій. Зі мною... З вами...
Шпонька. А чому зі мною?
Козій. Ви ж благословлятимете сценарій у світ.
Шпонька. Точно. Е-е-е... Ану, дай сценарій... Щось я на слух погано сприймаю... (Бере, читає). Отут ось про чорний хід... Якось воно в лоб виходить.
Козій. Чому в лоб? Ми ж не говоримо, хто користується послугами торговельників «зліва».
Шпонька. А хто користується?
Козій. У кого є блат...
Шпонька. Так-так. По блату...
Козій. Буває, по телефонному дзвінку...
Шпонька. Як кажеш? По телефонному дзвінку? Гм... Гм... У нашому містечку не так уже й багато телефонів. Бачиш: не врахував ти місцевих умов. Можуть неправильно зрозуміти. Подумають, що на Сергія Івановича натякаємо.
Козій. При чім тут Сергій Іванович?
Шпонька. Не знаю, не знаю... Люди все бачать, про все відають. А ми відкрито... Хочеш мене з керівництвом посварити? І, взагалі, якось воно нетипово. Скажи, ти користувався коли-небудь чорним ходом?

Козій. Ні.
Шпонька. Отож. Випадкові фактики. А бажано узагальнююче явище.
Козій. Можна будівельників протягнути.
Шпонька. Це ідея. Як?
Козій. Ялинку так і залишаємо на сцені. А няні і виховательки ведуть хоровод у пальтах, кожухах... У щілини вітер свистить, сніг через скло падає.
Шпонька. Вибух! Виверження вулкану! Оце те, що треба. Непереливки будуть Степану Семеновичу.
Козій. Забігає. І, нарешті, відремонтує садок...
Шпонька. Відремонтує, кажеш? М-так... Може образиться... А ми теж плануємо весною ремонт починати... Не врахуєш ти місцевих умов. Хочеш, щоб у Будинку культури наступний Новий рік зустрічали просто неба?
Козій. Не будемо називати прізвищ.
Шпонька. Розумію... Та народ нмні грамотний. Збагне, в чий город камінчик кинуть. До того ж будівельне управління у нас одне. Треба ще типовіше...
Козій. Можна на побуткомбінат вістря сатири спрямувати. Одяг шують погано, в перукарнях процвітають чайові...

Шпонька. Вибух! Виверження вулкану!
Козій. (іронічно). Так директор же ваш сват...
Шпонька. Сват? Справді, сват... Як же це я забув? Ти бач, скільки специфічних особливостей мають місцеві умови! Гм... Гм... Може, цей... Зробиш щось таке... Ну, з Новим роком, з новим щастям... А тоді пройдешся по бюрократах, бракоробах, п'яницях... Узагальнююче... Га?
Козій. А чого ж, можна.
Шпонька. Тоді давай, пиши! Тільки ж дивись: весело, дотепно... І не забудь врахувати місцеві умови! Завіса.
Анатолій ЖИТНИК.

ЗАГАДКА

Скажіть мені,
У чому суть,
З яким пізнавсь
Петро секретом?
Його всі хіміком
Зовуть,
А він завідує
Буфетом.

КОЛЕКТИВНА ВИНА

— Чом з роботи пізно ти?
Мо' яка біда є?
— В нас недружний
колектив, —
Гриць відповідає. —
Хлопці змовились в одне
І таке вчинили:
Йшли додому, а мене,
Бач, не розбудили.
Володимир ГРАБОУС.
м. Ровно.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

шок. Замість них напис на папері: деревце — власність дитячого садка. Навколо — няні, виховательки ведуть хоровод. З'являється Дід Мороз. Здоровається. Запитує: «Що це за віник стирчить? Де ж прикраси?». Няні у відповідь: «Торговельники іграшками не забезпечили. Через чорний хід продали». Дід Мороз шокований. «Уявляю, — каже, — що тоді з дефіцитними товарами робиться».
Шпонька. Чудово! Райспоживспілку під самий корінь рубонув. Почухається Іван Іванович.
Козій. Закрутить у носі — до смерті здороватися не буде.
Шпонька. З ким?

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

— Ну, ялинку прикрасили, тепер і Новий рік зустріти можна.

Нотатки про їхні порядки

БОГ ЧИ ЗОЛОТО

На американських доларах друкуються такі слова: «В бога ми віримо». Можливо тому, що у всьому світі склалося уявлення, що американці не вірять ані в бога, ані в чорта, а лише в долари. Отже цю фразу можна вважати офіційним спростуванням...

У зв'язку з тим, що останніми роками курс долара безперервно падає, а ціни на золото безперервно зростають, поширена американська газета «Чикаго Трибюн» опублікувала цікаву карикатуру, на якій зображено американський долар з однією поправкою. У фразі «В бога ми віримо» слово «год» (бог) закреслено, а над ним надписано від руки слово «голд» (золото). Таким чином фраза «В бога ми віримо» перетворилася на фразу «В золото ми віримо». Сміх сміхом, але все стало на свої місця.

НА БІРЖІ АВТОРИТЕТІВ

Колишні політики і генерали мають у США, крім пенсій, непоганий «приварок» — вони виступають часто з доповідями перед «вибраним суспільством» і одержують за це відповідні гонорари. Генералові Хейгу, колишньому діячеві НАТО, наприклад, платять за одну доповідь 15 000 доларів. Генрі Кіссінджер, колишній державний секретар США, одержує 25 000 доларів за доповідь, в той час як экс-президент Форд тільки 17 000 доларів. Але всіх цих діячів переплюнув відомий комік Боб Хоуп, який часто виступає з реакційними промовами. Він одержує за кожний виступ 30 000 доларів.

Багатозначний факт! Колишні політики з клану яструбів займають місце позаду коміка.

Я. ВОРОБИЙОВА.

РІВНІСТЬ — НАД УСЕ!

Фотограф Одрі Холлвортс, 19-річна мешканка міста Лансінг (штат Мічиган) уже через дві години після вінчання в церкві стояла перед судьдею і вимагала розлучення. Бо її чоловік, бачите, «мав нахабство» написати в свідоцтві про одруження своє прізвище більшими літерами, ніж її. «Я вважаю, що чоловікові слід висловити поздоровлення з приводу скасування цього шлюбу», — сказав суддя.

ЖЕРТВА ГРИМУХОЇ ЗМІІ

«Жертвою гримучої змії» став біолог Кеннет Додд, співробітник міністерства внутрішніх справ США. Він зажадав у власника ресторану «Домінік» у Вашингтоні, щоб той перестав замовляти для ресторану гримучих змій, з яких готують смачну холодну закуску, бо цей вид змій знаходиться на грані вимирання. Старанний захисник природи не знав, що його начальник завжди обідає в ресторані «Домінік». Начальник скасував розпорядження Додда, а сам Додд вилетів з міністерства.

ВЕСІЛЬНИЙ КОШМАР

Жених Рон Діксон, соліст рок-групи з інтригуючою назвою «Кошмар», прибув на своє весілля у головний собор англійського міста Вулвергемптон у труні, загримований під вампіра Дракулу. Його наречена Джеккі Стемп була одягнена у все біле і мала зобразити невинну жертву. Після вінчання у соборі молоді поїхали додому у катафалку. Весь цей спектакль було улаштовано з однією метою: створити рекламу рок-групі «Кошмар».

КОЛИ І ГРОШІ НЕ ГРОШІ

Тисяча аргентинських песо коштує тепер за офіційним курсом 44 копійки. Недавно два аргентинські промисловці намагалися продати десять тонн аргентинських монет як металобрухт. Номінальна вартість монет на 25 процентів нижча за ціни на металобрухт.

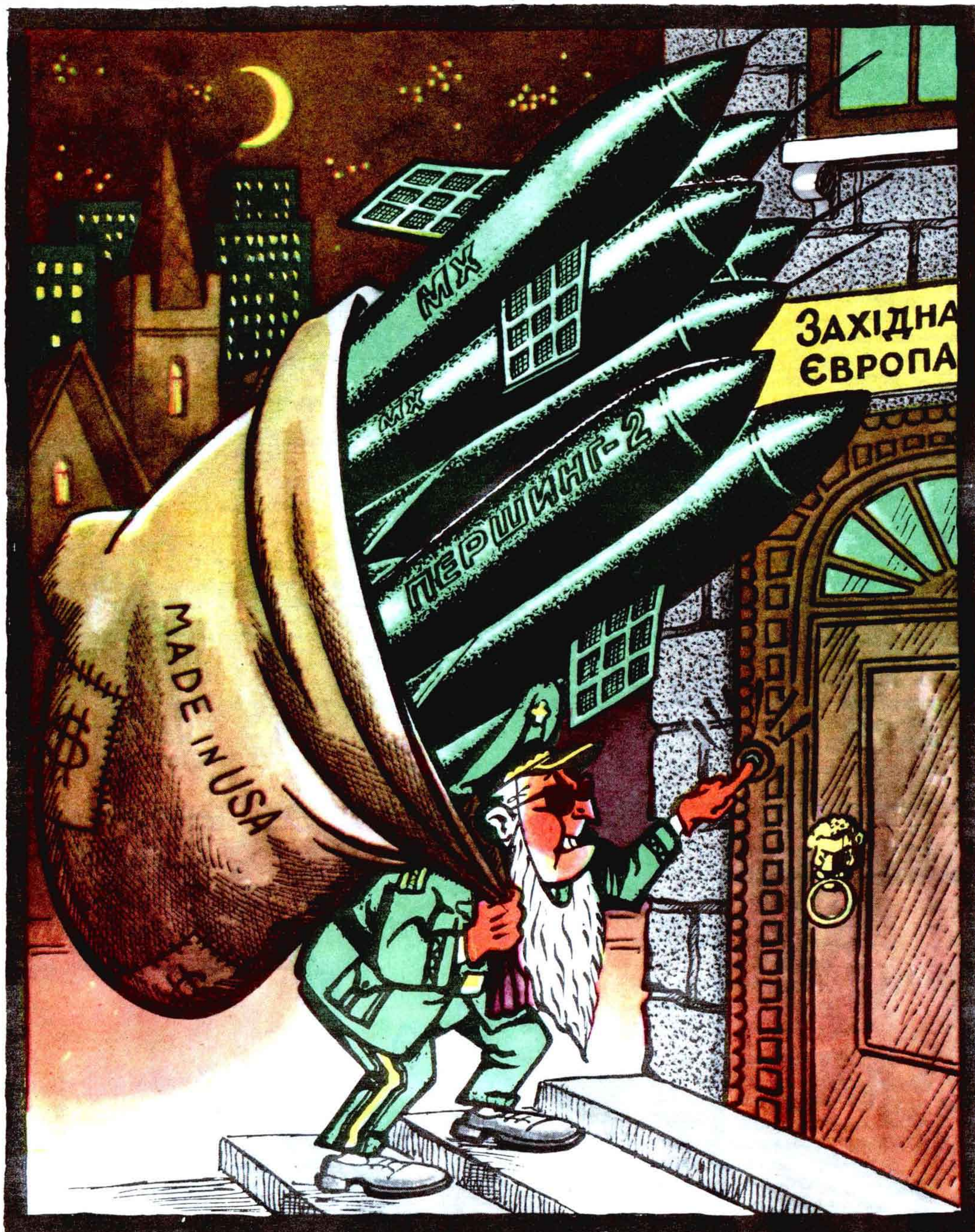
ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

У французькому місті Ренн з'їзд відбувся: працівники поліції обговорювали проблеми боротьби зі злочинством та грабунками — дискутували, обмінювалися досвідом. А поки вони теоретизували, їх підопічні теж не байдикували, а зайнялися практикою — обчистили в готелі номери, в яких жили учасники з'їзду. Так що не тільки словами, а й ділом було підтверджено, що проблеми, винесені на обговорення з'їзду, і справді заслуговують на пильну увагу.

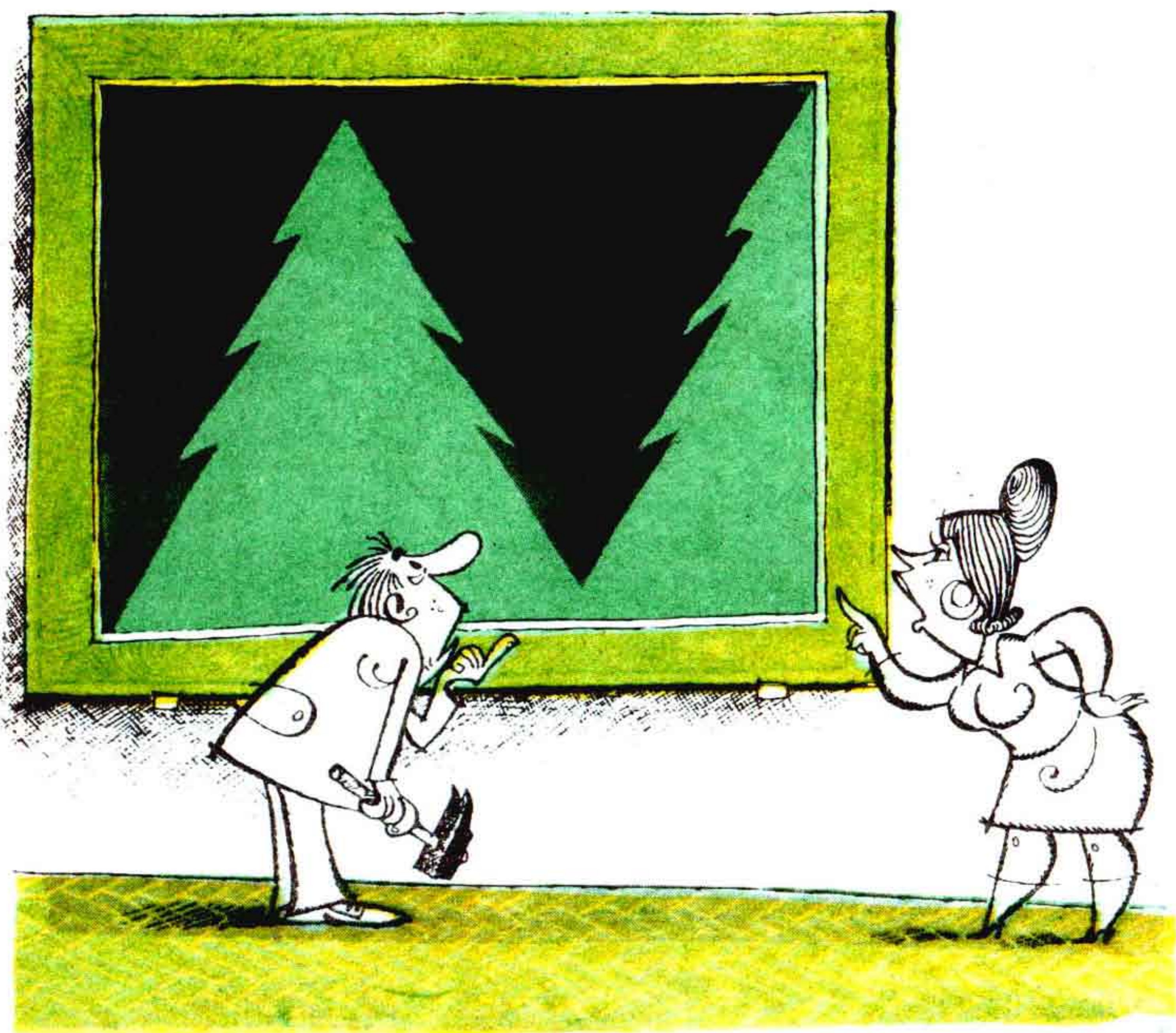
НА ЩО ВПЛИВАЄ ТЕЛЕВІЗОР

Один окуліст у Бейкерсфілді (штат Каліфорнія, США) відповів на запитання кореспондентів таке: «Мій досвід переконує мене, що наше телебачення не шкодить жодному органу тіла людини. Хіба що розуму!»

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

«Подарунки» Діда Мороза з Пентагону.

— А мені чомусь здається, що ти знову неправильно картину почепив.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕВ ПУСАКА

«...Коли я прийшов на пошту з головою сільради то мені пенсію вона віддала, а інчим разом не дала, бо я вже був без голови...»
(З пояснення на товариському суді).

«...всіх п'янок розглядати не будемо. Я зупинюся тільки на Зайці. 14.X-79 тов. Заєць попав у медветверезник, тому що в с-щі Тисьмениця лежав на клумбі і не орієнтувався в обстановці. Так що із Зайця вже нічого не буде...»

(З виступу на профспілковій конференції).
Надіслав Ярослав ТКАЧІВСЬКИЙ.

с. Вікторів
Івано-Франківської обл.

* * *

«І думаю собі: бути, як-то кажуть, в Криму і не бачити папи римського?»

(З листа).

Надіслав Степан ПЕТРОВ.

м. Сміла
Черкаської області.

Про незрівнянну щедрість керівників Харківського жирового комбінату ходять легенди. У чому ж, спитаєте, ця неймовірна щедрість проявляється? А ось у чому.

— Маша! Машенько! Маріє! Та зачекай ти! — окрилений полами білосніжного халата, мчить комбінатівською територією, скажімо, колишній начальник маргаринового цеху Олександр Якович Таряник. — Зупинися хоч на секунду...

Але зупинятися ризиковано. І Маша (Паша, Даша, Глаша) тікає. Та начальство є начальство. Від нього втекти інколи буває не дуже легко. В кутку двору, між глухою стіною і ящиками з маюнезними баночками, Таряник наздоганяє жертву.

— Пиши заяву, — важко сопучи, пропонує він.
— Яку! — робить вигляд, наче нічого не розуміє, Маша (Паша, Даша, Глаша).

— На матеріальну допомогу.

— Вона мені не потрібна...

— Чому!

— Тому.

— Ні — потрібна. Керівництву, дурненька, краще знати, що тобі потрібно.

— Змилюйтеся! Не треба мені допомагати!

— А ми все одно тобі допоможемо, — рішуче рубає повітря О. Я. Таряник. Та так енергійно, що робітниця нічого не лишається, як взятися за перо.

Далі їй зовсім просто. Машинна (Пашинна, Дашинна, Глашина) заява потрапляє на стіл директора комбінату Івана Дмитровича Плехна. І він, директор, разом з головою завкомуні Анатолієм Васильовичем Власенком, починає сушити голову: якими ж купюрами поліпшити матеріальний стан підлеглої? Зачинивши вікно, щоб не чути сперечань з черговою жертвою, І. Д. Плехно та А. В. Власенко знаходять пристойну суму (50, 70, 100 крб.). І документ пливе до бухгалтерії.

Що стосується головного бухгалтера комбінату Йосипа Андрійовича Грабаря, то його сам процес подання матеріальної допомоги мало хвилює. Головне — є заява і відповідний наказ.

— У відомість і до виплати, — коротко кидає він.

Але саме тут, на цій стадії, біля вікна касира Віри Микитівни Чабан, виникає невеличка

затримка. Хоча, з точки зору керівників комбінату, не дуже й суттєва.

— Я — Маша, — просунувши голову у вікно, довірливо повідомляє Олександр Якович Таряник.

— Хіба! — дивується В. М. Чабан.

— Точно.

— Тоді розписуйтеся ось тут, — люб'язно пропонує касирка.

— А ще й Паша, — конфіденційно продовжує Олександр Якович.

— Трохи нижче, — розуміюче киває Віра Микитівна.

— І Даша.

І вже десяте чуття підказує, що начальник маргаринового цеху ще й Глаша, й т. п.

Подальший шлях грошових знаків простежити практично неможливо. Оскільки Маші, Паші, Даші, Глаші і т. п. їх і не бачили. Зате О. Я. Таряник їхню пружну матеріальність спромігся відчутти у значній мірі. І не лише він: Десятки, сотні, тисячі карбованців, які було виділено на подання матеріальної допомоги робітникам цеху, осідали у кишенях благодійників.

— Все це дуже просто, — пояснювали своїм колегам з інших підрозділів комбінату керівники

маргаринового цеху. — Заява, каса, і в кишені — матеріальна допомога.

Ті спробували. Сподобалось. І до заповітного вікна потяглися представники керівного складу комбінату: начальник автотранспортного цеху І. Хоружий, гідроцеху — В. Орехова, аміачно-компресорного — В. Пархоменко тощо.

— А що там у нас із соціалістичним змаганням! — згадав хтось із керівників комбінату. — Адже ж людей, передовиків, кращих із кращих треба заохочувати! Навіть у комбінатівському положенні про моральне і матеріальне стимулювання сказано: «Заохочення переможців внутрізаводського соціалістичного змагання здійснюється з дотриманням принципів матеріального і морального стимулювання, широкої гласності...»

— Правильно, треба заохочувати, — підтримав ідею директор І. Д. Плехно.

— І обов'язково — стимулювати, — не залишився осторонь і голова завкомуні Власенко.

— Що ж стосується широкої гласності, — висловив хтось слушне зауваження, — то це зовсім не обов'язково.

І поспішали нові накази. Робітників преміювали за успішне виконання змінного завдання, за якісне миття обладнання, за досягнення високих виробничих показників, за багаторічну роботу... Всього їй не перелічиш.

От тільки переможці й гадки не мали, що вони переможці. «Широка гласність» без особливих труднощів вміщалася на вузькому аркушіку бухгалтерської відомості. А навпроти прізвищ переможців і досить кругленької суми залишали свої автографи все ті ж начальники цехів.

Бухгалтерський арифмометр Йосипа Андрійовича Грабаря за 1977—1978 роки, за даними контролерів-ревізорів Міністерства фінансів УРСР по місту Харкову, нарахував близько 15 тисяч карбованців, одержаних у такий спосіб.

— Цілком, цілком можливо, — погоджується Йосип Андрійович. — Але ж бухгалтерія — це що! У відомість — і до виплати!

— А ми теж нічого не знали! — трагічно заломлюють руки керівники комбінату.

І то так. Не личить щедрим людям вдаватися у такі дріб'язкові деталі — уточнювати, куди саме летять так легко розсіювані ними державні карбованці. На те вони — й щедрі.

Не за свій, розуміється, кошт.

І. ЛАГОЗА.

ОТ МОТОЦИКЛ!

От і мотоцикл купив! Не мотоцикл, а сила!
— Ну, і як же він їздить?
— Чудово!
— А чому ти пішки ходиш?
— Та не хочу, щоб клапани стирались.

ПРИЄМНІСТЬ

Покликав бідний багатого родича в гості, а той не прийшов.
От зустрілись вони, багач і каже:
— Вибач, Іване, не міг прийти.
А бідний йому:
— А то нічого. Я тебе запросив — тобі приємно, ти не прийшов — мені приємно.

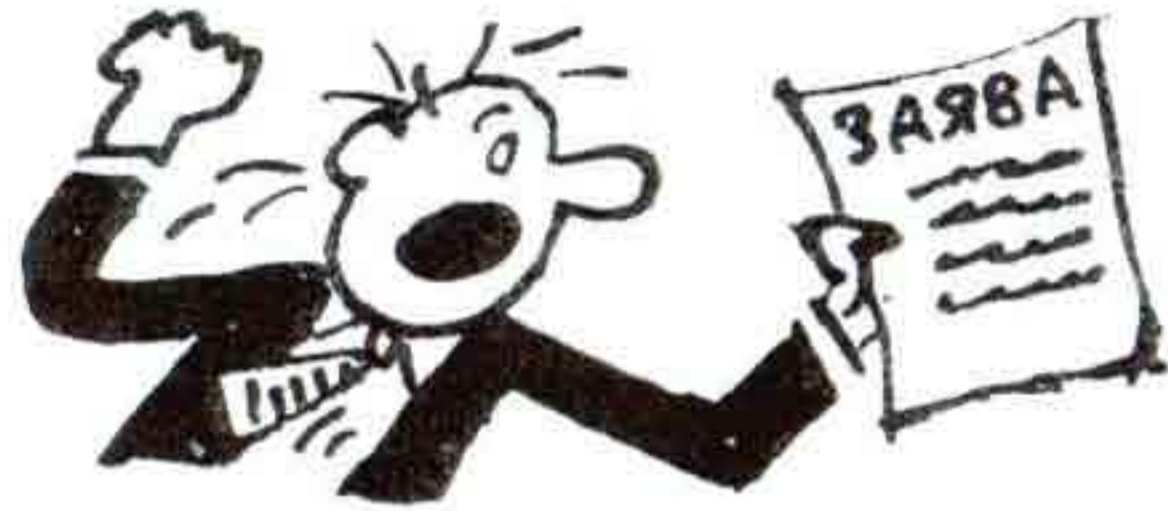
ЧИ ОДРУЖЕНИЙ?

— Ви одружені?
— Що ви, я вже третій раз нежонатий.

ВЖИВ ЗАХОДІВ

Якось перукар зауважив своєму клієнтові:
— Дуже рано лисієте. Чи робите ви що-небудь, щоб запобігти випаданню волосся?
— Так. Оце нещодавно подав до суду заяву про розлучення.

Записав Петро ПОЙДА.

КОЛИСЬ І ТЕПЕР

— Ой, Іване, Іване — каже жінка до чоловіка, — який не спускає очей із телевізора, — раніше так ти на мене дивився, а тепер і не поглянеш у мій бік...

— Так раніше ж у нас телевізора не було, — каже Іван.

Повідомив А. АНТОНОВ.

с. Райки
Калинівського району
Вінницької області.

ЩО ТУТ НАЗАТИ?

На прийом до лікаря прийшла хвора жінка. Бачить, за столом сидить блідий та худий лікар.

— На що скаржитесь? — питає лікар.

— Та що я вам буду скаржитись, як ви, я бачу, й самі ледве дихаєте, — каже жінка.

Повідомила Л. СТЕФАНИШИНА.

м. Бучач
Тернопільської області.

БАЙКИ В ПРОЗІ

ВОЙОВНИЧИЙ ВОВК

— Мій батько, вічна слава йому, — хвалився молодий Вовк Лисиці, — був справжнім героєм! Він наводив страх на всю місцевість! Він святкував перемогу більш як над двомастами ворогами і їхні чорні душі послав у царство загибелі. І чи диво те, що одному ворогові він мусив скоритися?

— Так міг би висловитися оратор, виголошуючи промову над могилою, — сказала на це Лисиця, — але тверезий історик додав би до цього: ті двісті ворогів, над якими Вовк святкував перемогу, то були Вівці та Осли, і єдиний ворог, котрий його здолав, — це був Бугай, на якого Вовк насмілювався напасти!

ХТО КРАЩИЙ

Коли Осел йшов через ліс з Езоповим Левом, якого він використовував замість мисливського рижка, йому зустрівся інший, знайомий Осел, який гукнув:

— Добрий день, брате!

— Нахаба! — почувся у відповідь.

— Чому? — запитав інший Осел. — Чи ти думаєш, що коли йдеш з Левом, то ти кращий, ніж я? Чи, може, ти став чимось більшим за Осла?

ЛИС

Переслідуваний Лис врятувався, вискочивши на високий мур. А щоб зіскочити, він ухопився за гілку колючого терну і приземлився, але колючки дуже його поранили.

— Жалюгідні помічники, — вигукнув Лис, — не можуть допомогти, щоб одночасно не завдати шкоди!

ВОРОНА І ЛИСИЦЯ

Ворона тримала в своїх кігтях шмат отруєного м'яса, що його викинув розгніваний садівник для кішок свого сусіда.

І тільки вона хотіла його з'їсти, примостившись на старому дубі, як тут надбігла Лисиця і гукнула:

— Благословенний будь, птах Юпітера!

— За кого ти мене маєш? — запитала Ворона.

— Як за кого? — відповіла Лисиця. — Чи ж ти не той могутній Орел, котрий щоденно прилітає сюди за вказівкою Зевса, щоб мене, бідолашну, нагодувати? Чому ти прикидаєшся? Хіба я не бачу в твоїх переможних кігтях данину, котру посилає мені через тебе твій бог?

Ворона здивувалася, але в душі зраділа, що її прийняли за Орла. «Я не стану розчаровувати Лисицю!» — і великодушно випустила Ворона свою здобич та й полетіла геть.

А Лисиця розсміялася і з'їла м'ясо.

Та дуже швидко її радість затьмарилася: отрута почала діяти, і Лисиця здохла.

Щоб ви, кляті підлабузники, за свої вихвалання, крім отрути, більш нічого не мали!

З німецької переклав
Ігор АРТЕМЧУК.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Друже Перче!

Боїстину немає меж людській уважності! Посуди сам. До якого срібного весілля — ще два роки, до золотого — відповідно двадцять сім. А ми вже почали одержувати поздоровлення. Перша ластівка, даруй — листівка від кіоску № 34 книжкового магазину № 17 м. Одеси.

Щоправда, ця ластівочка-листівочка під назвою «З днем весілля» — навантаження до дитячої книжечки «Гуси-лебеді» — обійшлася нам у 15 копійок. Але в кого язик повернеться чи, скажімо, рука візьметься за ручку, щоб поскаржитися на таке благородство! От і ми аж ніяк не скаржимося, а просто висловлюємо подяку ініціаторам такого вітання і з нетерпінням чекаємо аналогічного від решти торговельних закладів м. Одеси.

м. Одеса.

Подружжя КРАВЦОВИХ.

Ми, жителі села Стадниці, дуже хотіли б поздоровити тебе з Новим роком по телефону. Та, на жаль, ми не можемо не тільки цього зробити, а й у разі потреби зв'язатися з райцентром, викликати лікаря, швидку допомогу чи пожежну команду.

І це тоді, як у нашому селі є 24 відомча та 29 квартирних установок. Проте відтоді, як не стало у нас майстра по ремонту телефонів і радіо, тобто з березня місяця, — не стало й нормального телефонного зв'язку.

Отож надсилаємо тобі, Перче, своє новорічне поздоровлення поштою. А ти, в свою чергу, гаряче поздоров начальника Тетіївського райвузла зв'язку О. П. Шевця... з роком нових обіцянок.

П. ВІТВИЦЬКИЙ — механік,
А. МАКАРЕНКО — токар.

Київська область.

Мало не кожного дня над нашим селом Дібровенець ліне: «Через болото, через річечку прийди до мене, моє серденько...» Річ у тім, що на шляху до центральної садиби нашого колгоспу колись був місток. Був та загув. Збудував колгосп другий, але теж такий, що недовго ми ним ходили та їздили. Від цього нам самі незручності. Балонів з газом не ввозять. Щоб добратися до контори, теж доводиться чималий гак робити. От і відводимо душу піснюю.

Іллінецький район
Вінницької області.

Жителі села.

Вибірники ПЕРЦЯ

«В магазині дві Фрасини
Зібрались до купи.
Одна дає кавуни,
А друга крупи.
Тут підходить хлопець довгий...»

П. С-ур з Теплицького району на Вінниччині.

— Хлопець виявився таким довгим, що не вмістився на журнальній сторінці. Доведеться друкувати його з продовженням.

* * *

«Пропоную мініатори на заячі теми.»

РАЦІОПОЗИЦІЯ «ЗАЙЦЯ».

! навіть пасажирів компострувати білети пруться,

Носить довше у мишені дірки в них самі протрутяться!»

Д. Т-ів з м. Алушты.

— Глибина проникнення у заячу психологію просто вражаюча.

«Раз зайшли ми із питром у магазин із вином а питро до мене знаєш що симене давай візьмим оту бомбу і пидим домене я набого подивився і ізразу согласився.»

М. К-ць з м. Турійська на Волині.

— Судячи з вашого почерку, вибух був досить потужним.

* * *

«На таких мишей потрібно мишоловку А на таких людей, як ви думаєте?»

Р. З-ов з м. Голованівська на Кіровоградщині.

— Страшно й подумати...

* * *

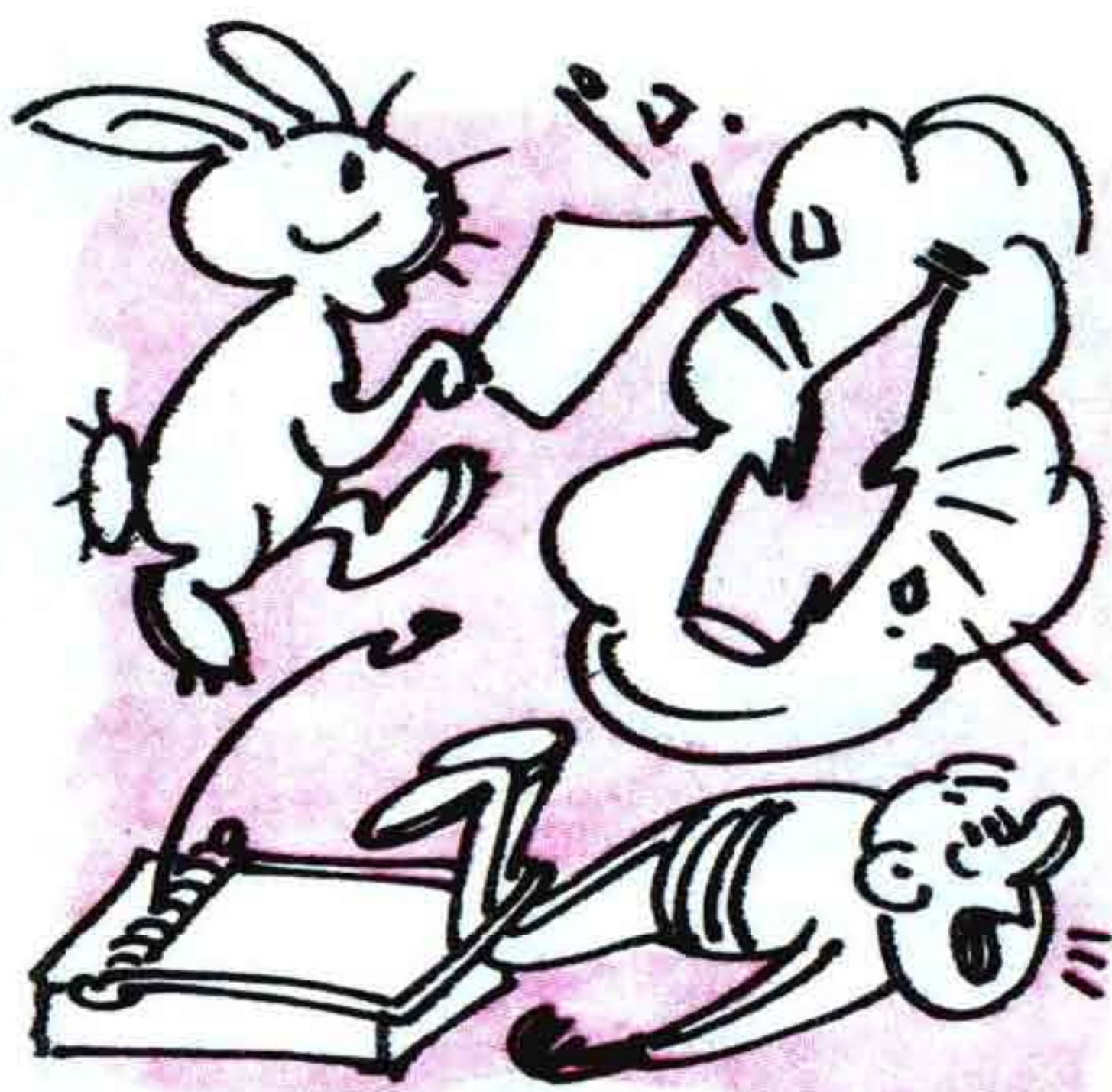
«Начальник наш любив, як всі його на ВИ

Та ще й по прізвищі назвати, Усіх підлеглих лиш на ТИ, А часом й розпочне він ВИТИ,

невгавати».

І. О-юк з м. Козятина.

— Ви... ми... ти... Фу, ти, ну, ти!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Гонитва за привидами» — так називалась замітка, опублікована у № 18 журналу. В ній писалося про те, як контейнер із швейними виробами, направлений на адресу Затишанської міграйбазы (Одеська область) замість кількох днів перебував у дорозі кілька місяців, а зрештою взагалі невідомо де подівся.

Начальник вантажної служби Одесько-Кишинівської залізниці В. Рудий повідомив редакції, що такий факт дійсно мав місце. Сталося це з вини працівників станції Усатова, за що здавальницю Шакину притягнуто до суворої відповідальності. Нині контейнер розшувано і відправлено за призначенням.

★ У своєму листі до редакції жителі села Верескуни (Чернігівщина) скаржилися на погане електропостачання.

Як повідомив редакцію заступник голови виконкому Ічнянської райради Л. Г. Сміян перевіркою встановлено, що електромережа у селі Верескуни дійсно застаріла і не забезпечувала належної напруги. Тепер після реконструкції мережі, населення села нормально забезпечується електроенергією.

★ Про те, що рейси автобуса по маршруту Львів — Никловичі систематично зриваються, писалося у листі, що надійшов до Перця.

Начальник Львівського обласного об'єднання пасажирського автотранспорту І. І. Кельман повідомив редакцію, що факти, вказані у листі, дійсно мали місце. Адміністрація Львівського автотранспортного підприємства 31422 вжила необхідних заходів, і нині по цьому маршруту відбувається регулярний рух автобуса. За допущені недоліки в роботі заступника начальника АТП-31422 Потницького Й. Й. з роботи звільнено.

★ Мешканці села Кам'яногірки (Вінниччина) поскаржилися редакції на те, що в їхньому клубі занедбано культмасову роботу, кінофільми і ті рідко бувають. Завідуюча клубом Паламаренко В. найчастіше клуб тримає під замком.

Секретар Іллінецького райкому Компартії України М. Собко повідомив редакції, що за порушення трудової дисципліни і безвідповідальне ставлення до своїх службових обов'язків Паламаренко з роботи звільнено.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

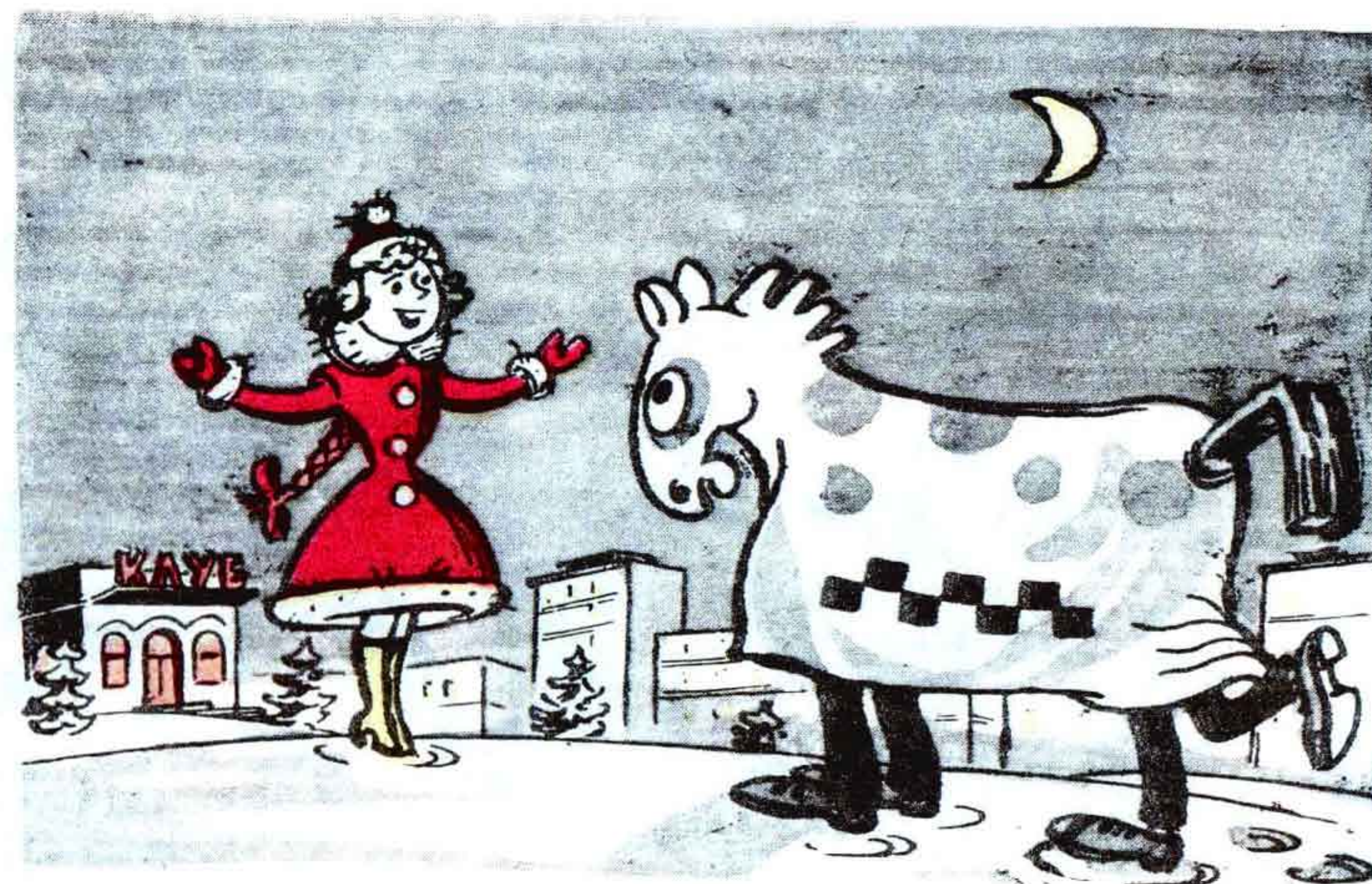
Без слів.

Мал. С. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Мені на бал-маскарад.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 24 (1066)
(на українському мові).
Видається «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16. 11. 1979. Підписано до друку 03. 12. 1979. БФ 12614. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 05599. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Отсканировал ЛЕБЕДЕВ А.В.

У КАПІТАЛІСТИЧНИХ ДЖУНГЛЯХ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Зустрічають...